



惡意

เจตนาร้าย

ความอภัย
จุดชนวนให้ต้องฆ่า



อิงาชิโนะ เคโงะ เทียน
บัณฑิต ประดิษฐานบุวงษ์ แปล

เจตนาร้าย 悪意

ฮิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์ แปล



คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้



@booktime

เจตนาร้าย

เจตนาร้าย

สารบัญ

คดี บันทึกลงของโนโนกุชิ โอซามุ	7
กังขา บันทึกลงของคางะ เคียวอิจิโร่	57
ไขคดี บันทึกลงของโนโนกุชิ โอซามุ	63
ค้นหาความจริง อธิบายโดยคางะ เคียวอิจิโร่	79
คำสารภาพ บันทึกลงของโนโนกุชิ โอซามุ	127
เรื่องในอดีต ตอนที่ 1	
บันทึกลงของคางะ เคียวอิจิโร่	173
เรื่องในอดีต ตอนที่ 2	
คำบอกเล่าจากเหล่าผู้ที่รู้จักพวกเขา	193
เรื่องในอดีต ตอนที่ 3	
บันทึกย้อนอดีตของคางะ เคียวอิจิโร่	215
ความจริง คำอธิบายของคางะ เคียวอิจิโร่	223

คดี

บันทึกของโนโนกุชิ โอซามุ

1

เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อวันอังคารที่ 16 เมษายน

วันนั้นข้าพเจ้าออกจากบ้านตอนบ่ายสามโมงครึ่ง มุ่งหน้าสู่บ้านของ ฮิดากะ คูนิฮิโกะ บ้านของเขาห่างจากบ้านข้าพเจ้าเพียงสถานีรถไฟเดียว จากสถานีต้องนั่งรถเมล์ไปอีกหน่อย รวมเวลาเดินแล้วใช้เวลาเพียง 20 นาที

แม้ไม่มีธุระสำคัญ ข้าพเจ้าก็ไปบ้านฮิดากะเป็นปกติอยู่แล้ว แต่วันนี้ มีธุระพิเศษ เพราะถ้าไม่ไปวันนี้ก็จะไม่ได้พบกันอีกนาน

บ้านของฮิดากะอยู่ในหมู่บ้านที่จัดสรรพื้นที่อย่างดี มีแต่บ้านหรู เรียงราย เห็นบ้านหลังใหญ่ราวกับคฤหาสน์ประปราย ที่แถบนี้เดิมเป็น ป่าละเมาะ หลายบ้านยังคงปลูกต้นไม้ใหญ่ไว้ในสวน ด้านในรั้วมีต้นมะเดื่อ ต้นโอ๊กขึ้นหนาแน่น ทอดเงายาวไปบนถนน

ถนนแฉวนี้เดินรถทางเดียวทั้งหมด ทั้งที่ถนนในหมู่บ้านนั้นไม่ได้แคบ
คงเป็นมาตรฐานความปลอดภัยอย่างหนึ่ง

ตอนรู้ว่าฮิดากะมาซื้อบ้านที่นี้เมื่อหลายปีก่อน ข้าพเจ้ายังไม่แปลกใจ
เพราะเด็กหนุ่มที่เติบโตมาแฉวนี้ต่างเฝฝินอยากมาอยู่ที่นี้ทุกคน

แม้บ้านฮิดากะไม่ถึงขนาดเป็นคฤหาสน์ แต่ก็น่าจะกว้างใหญ่เกิน
กว่าจะอยู่กันเพียงลำพังสามภรรยา หลังคาทรงจั่วเป็นแบบญี่ปุ่น แต่มี
มุขหน้าต่าง ประตูหน้าต่างซุ้มโค้ง หน้าต่างชั้นสองมีรางดอกไม้ ล้วนเป็น
การออกแบบสไตล์ตะวันตก เรื่องนี้น่าจะเป็นผลพวงจากความเห็นของ
สองสามีภรรยา แต่เมื่อดูจากรั้วเป็นกำแพงแบบก่ออิฐ น่าจะมาจาก
ความเห็นของภรรยามากกว่า หล่อนเคยเปรยว่าอยากอยู่บ้านที่เหมือน
ปราสาทโบราณของยุโรป

ขอแก้ไข ไม่ใช่ภรรยาคนปัจจุบัน แต่เป็นภรรยาคนก่อนต่างหาก
เมื่อเดินเลียบกำแพงอิฐมาถึงหน้าประตูรั้วซึ่งเป็นการก่ออิฐแนวสลับ
ข้าพเจ้าจึงกดปุ่มอินเตอร์โฟน

ทว่ารอแค่ไหนก็ไม่มีเสียงตอบ มองไปที่โรงรถ ไม่เห็นรถซาบของเขา
จึงเข้าใจว่าคงออกไปข้างนอก

ถ้าเช่นนั้นจะฆ่าเวลาอย่างไรดี ข้าพเจ้านึกขึ้นได้ว่า ในสวนบ้าน
ฮิดากะ มีต้นซากุระพันธุ์ยาอะอยู่ต้นหนึ่ง ตอนมาครั้งก่อนเพิ่งแรกแย้ม
ผ่านมากเกือบสิบวันตอนนี้เป็นอย่างไรวลแล้วนะ

แม้จะเป็นบ้านคนอื่น แต่อาศัยความเป็นเพื่อน ข้าพเจ้าถือวิสาสะ
เข้าข้างใน ระหว่างทางเดินไปประตูหน้ามีทางแยกไปทางด้านใต้ของ
ตัวบ้าน เดินตามทางนั้นแล้วเลี้ยวเข้าสวน

ดอกซากุระร่วงไปมากแล้ว แต่ยังคงกลีบดอกไม้พอให้ชมความงาม
ได้บ้าง แต่ไม่ใช่เวลาจะมาชมเสียแล้ว มีผู้หญิงที่ไม่รู้จักมักจี่อยู่ที่นั้น

หญิงคนนั้นนั่งยองมองผิวดินอยู่ หล่อนสวมชุดล้าลองเป็นกางเกง
ยีนส์กับเสื้อเวดเตอร์ มือถือบางสิ่งคล้ายผ้าขาว

เอ่อ ข้าพเจ้าเอ๋ยทัก หล่อนทำท่าตกใจหันมาและพรวดพราดลุกขึ้น
“อ๊ะ ขอโทษค่ะ” หล่อนพูด “ไฉนมันปลิวเข้ามาในสวนนี้ ดิฉันเห็น
ว่าไม่มีใครอยู่ คิดว่าไม่สมควร แต่...” ยกสิ่งที่อยู่ในมือให้ดู เป็นหมวกสีเขียว
หล่อนน่าจะอายุราวสามสิบปลายๆ ตาและจมูกเล็ก หน้าตาพื้อนๆ
สีหน้าก็ไม่ค่อยสู้ดี

ลมก็ไม่ได้แรงขนาดหมวกจะปลิวได้ ข้าพเจ้าอดสงสัยไม่ได้

“เห็นจิ้งที่พื้นอย่างสนใจมากเลย”

“คะ เอ่อ ก็หญ้าที่นี่สวยมาก เลยคิดว่าเขาดูแลยังงั้นคะ”

“หรือ แต่ผมก็ไม่รู้หรือครับ ที่นี่เป็นบ้านของเพื่อนนะ”

หล่อนพยักหน้า เหมือนหล่อนจะรู้ว่าเจ้าของบ้านนี้ไม่ใช่ข้าพเจ้า

“ขอโทษค่ะ” หล่อนผงกศีรษะ เดินผ่านข้าพเจ้าไปทางประตูรั้ว

ราวห้านาทีจากนั้นเห็นจะได้ ได้ยินเสียงเครื่องยนต์จากทางโรงรถ

ฮิดากะคงกลับมาแล้ว

ข้าพเจ้าย้อนกลับไปทางประตูบ้าน รถซาบสีกรมท่ากำลังถอยเข้า
โรงรถพอดี ฮิดากะบนที่นั่งคนขับสังเกตเห็นข้าพเจ้า เขาพยักหน้าเล็กน้อย
คุณริเอะบนที่นั่งข้างคนขับก็ยิ้มพลางผงกศีรษะให้

“โทษที่ ตั้งใจจะออกไปซื้อของนิดหน่อย แต่เจอรถติดหนักเลย”

พอลงจากรถได้ เขาก็ยกมือทำท่าขอโทษ “รอนานเลยละสิ”

“เปล่า ไม่ขนาดนั้นหรอก ได้ชมซากุระในสวนด้วย”

“คงร่วงแล้วใช่ไหม”

“นิดหน่อยนะ แต่ยังงามมากทีเดียว”

“ตอนดอกบานก็ดีอยู่หรอก แต่จากนั้นก็แย่น้อย หนอนผีเสื้อ
มันเข้าบ้าน เพราะอยู่ใกล้หน้าต่างห้องทำงาน”

“หรือ แต่ก็ไม่ต้องมาทำงานที่นี่อีกนานเลยนี่”

“ใช่ พอลึกว่าจะไม่ต้องเจอนรทหนอนผีเสื้อนั้นก็รู้สึกโล่งอก อ้าว
เข้ามาข้างในสิ ยังมีถ้วยชาผมพอให้ดื่มกาแฟกันได้อยู่”

พวกเราเดินลอดประตูซุ้มโค้งเข้าบ้าน

ข้าวของในบ้านเก็บไปเกือบหมดแล้ว ภาพเขียนประดับผนังหายไป

“เก็บของเสร็จแล้วละ” ข้าพเจ้าถามฮิดากะ

“ส่วนใหญ่ก็เสร็จแล้วนะ เหลือแค่ห้องทำงาน เพราะให้บริษัทรับขนย้ายทำให้เกือบทั้งหมดนะ”

“แล้วคืนนี้จะนอนที่ไหนล่ะ”

“ก็จองโรงแรมไว้แล้ว ที่คราวน์ไฮเต็ล แต่ฉันอาจต้องค้างที่นี่ก็ได้”

เราเข้าห้องทำงานซึ่งเป็นห้องกว้างราวสิบสี่ห้องโล่งว่างมีเพียงคอมพิวเตอร์ โต๊ะทำงาน และชั้นหนังสือเล็กๆ ตัวหนึ่ง ที่เหลือคงเก็บใส่กล่องเรียบร้อย

“แสดงว่ายังมีต้นฉบับที่ต้องเขียนให้เสร็จก่อนพรุ่งนี้ละสิ”

ข้าพเจ้าถาม ฮิดากะทำหน้าที่นำมุกก่อนพยักหน้า

“ยังเหลือต้นฉบับตอนหนึ่งต้องส่งแฟกซ์คืนนี้ เลยยังยกเลิกโทรศัพท์ไม่ได้”

“เรื่องลงนิตยสารรายเดือนของสำนักพิมพ์โซเมไซม์”

“ใช่”

“ต้องเขียนอีกกี่หน้า”

“สามสิบหน้า แต่คงพอไหวแหละ”

มีเก้าอี้สองตัว เรานั่งลงคนละมุมโต๊ะทำงาน ไม่นานคุณริเอะก็ยกกาแฟมา

“อากาศที่แวนคูเวอร์เป็นไง คงหนาวกว่าที่นี่” ข้าพเจ้าถามทั้งสอง

“ก็เส้นรุ้งมันต่างกันตั้งเยอะ หนาวกว่าที่นี่อยู่แล้ว”

“แต่หน้าร้อนก็อากาศเย็นดีนะคะ ดีกว่าอยู่แต่ในห้องแอร์ สุขภาพเสียหมด”

“ถ้าทำงานในห้องเย็นๆ แล้วทำงานได้เร็วขึ้นก็ดีนะ แต่คงไม่เป็นอย่างนั้นหรอก” ฮิดากะยิ้ม

“คุณโนโนกุชิต้องมาเยี่ยมเราให้ได้นะ ดิฉันจะพาคุณเที่ยวเอง”

“ขอบคุณครับ จะหาเวลาไปให้ได้”

คุณริเอะบอกว่าตามสบายก่อนออกจากห้องไป

ฮิดากะลุกขึ้นยืนถือถ้วยกาแฟมองผ่านหน้าต่างไปที่สวน

“โชคดียี่สิบได้เห็นซากุระต้นนี้บานเต็มที่” เขาพูด

“เดี๋ยวปีหน้าฉันจะถ่ายรูปตอนบานสวยส่งไปให้ที่แคนาดา เอ ไม่รู้ว่าที่นั่นมีซากุระริเปล่า”

“ไม่รู้ แต่แถวห้องพักที่จะไปอยู่เหมือนไม่มีนะ” ว่าแล้วเขาก็จับกาแฟ

“แต่เมื่อครู่ มีผู้หญิงท่าทางไม่น่าไว้ใจอยู่ในสวนนะ” ข้าพเจ้าดังเลเล็กน้อย แต่ตัดสินใจพูดเพราะคิดว่าเขาน่าจะรู้ไว้

“ผู้หญิงท่าทางไม่น่าไว้ใจรี” ฮิดากะขมวดคิ้ว

ข้าพเจ้าเล่าเรื่องผู้หญิงเมื่อครู่ ทันใดนั้นสีหน้างงๆ ของเขาก็ค่อยๆ ผ่อนคลาย

“ผู้หญิงนั้นหน้าตาเหมือนตุ๊กตาไม้โคเคชิริเปล่า”

“ใช่ จริงสิ พอนายบอกก็รู้สึกว่าเป็นอย่างนั้นจริงๆ” เปรียบเทียบได้ตรงดี ข้าพเจ้าหัวเราะ

“รู้สึกจะชื่อโนมิ เป็นคนแถวบ้านนี้เอง ดูเหมือนยังสาวแต่น่าจะเกินสี่สิบแล้วละ มีลูกหัวทึบน่าจะเรียนอยู่ชั้น ม.ต้น สามก็ไม่น่าจะอยู่บ้าน ริเอะเดาว่าคงไปทำงานต่างเมืองคนเดียว”

“รู้ละเอียดดีนี่ สนุกกันหรือ”

“กับผู้หญิงคนนั้นนะหรือ ไม่มีทาง” เขาเปิดหน้าต่าง ปิดมุ้งลวด สายลมอ่อนโยนเข้ามาพร้อมกลิ่นใบไม้ “ตรงกันข้ามเลย” เขาว่าต่อ “เหมือนหล่อนจะเกลียดฉันด้วยซ้ำ”

“เกลียดนายหรือ ก็ดูสงบเสงี่ยมดีนี่ สาเหตุเพราะอะไร”

“เรื่องแมวนะสิ”

“แมว แมวเป็นอะไรไปหรือ”

“แมวที่ผู้หญิงคนนั้นเลี้ยงเพิ่งตายไปไม่นาน ได้ยินว่ามันไปตายอยู่ริมทาง พอพาไปหาหมอ เห็นว่าหมอบอกว่าสงสัยจะโดนยาพิษ”

“แล้วเรื่องนั้นมันเกี่ยวอะไรกับนายด้วยล่ะ”

“หล่อนสงสัยว่าฉันจะเอายาเบื่อใส่อาหารล่อให้แมวมากิน”

“นายนะหรือ แล้วทำไมหล่อนถึงคิดแบบนั้น”

“เรื่องนี้มันน่ารำคาญทีเดียว” ฮิดากะดึงนิตยสารรายเดือนจากชั้นหนังสือตัวเดียวที่เหลืออยู่ เปิดหน้ากึ่งกลางวางตรงหน้าข้าพเจ้า “หล่อนบอกว่าเพราะอ่านบทความนี้”

เป็นบทความราวครึ่งหน้า หัวข้อ ‘ขีดสุดของความอดทน’ มีภาพหน้าฮิดากะอยู่ด้านข้าง ข้าพเจ้าอ่านอย่างผ่านไป เนื้อหาในบทความเป็นเรื่องความทุกข์ใจเนื่องจากแมวที่เลี้ยงแบบปล่อย มีมูลแมวในสวนทุกเช้า ส่วนฝากระป๋องรถในโรงรถมีรอยดินเป็นจุดๆ ใบของไม้ดอกในกระถางถูกกัดเสียหาย แม้จะรู้ว่าแมวลายขาวแต่ม่าน้ำตาลเป็นต้นเหตุ แต่ไม่รู้จะแก้ไขอย่างไรได้ เคยลองเอาขวดน้ำพลาสติกมาวางแล้วแต่ไม่ได้ผล ทุกวันต้องประลองกับขีดสุดของความอดทน เนื้อหาทำนองนี้

“แมวที่ตายเป็นลายขาวแต่ม่าน้ำตาลหรือ”

“ก็อย่างนั้นแหละ”

“อย่างนี้เอง” ข้าพเจ้ายิ้มเฟื่อน ผงกศีระะ “ฉันหล่อนจะสงสัยก็ไม่แปลกหรอก”

“อาทิตย์ก่อนหรือไงเนี่ย หล่อนบุกrukเข้ามาหน้าตาน่ากลัว ถึงจะไม่ได้บอกตรงๆ ว่าสงสัยว่าฉันวางยาเบื่อ แต่ก็ใกล้เคียง ริอะไมโอบอกว่าเราไม่ได้ทำแบบนั้นแล้วไล่ตะเพิดกลับไป ถ้าหล่อนยังดื้อมๆ มองๆ อยู่ในสวนแสดงว่ายังสงสัยฉันอยู่ คงหาว่ามีอาหารใส่ยาเบื่อตกอยู่แถวนี้รีบเล่า”

“ต่อน่าดูเลยนะนี่”

“ผู้หญิงประเภทนี้ก็เป็นแบบนี้แหละ”

“หล่อนไม่รู้หรือว่านายจะไปอยู่แคนนาดานานเลย”

“ริเอะบอกหล่อนไปแล้วว่าอาทิศย์หน้าเราจะไปอยู่แวนคูเวอร์ เพราะฉะนั้นแมวจะมาซุกชนบ้าง ก็คิดเสียว่าอดทนอีกแค่แป็บเดียว เห็นแบบนี้ริเอะเป็นผู้หญิงใจเด็ดเอากการเซียวละ” ฮิดากะหัวเราะชอบใจ

“แต่คุณริเอะก็พูดถูกอยู่น่า ไม่มีเหตุผลอะไรที่พวกนายจะต้องรีบฆ่าแมวตัวนั้นเลย”

ไม่รู้เพราะเหตุใด ฮิดากะไม่แสดงท่าทีเห็นด้วยกับคำพูดของข้าพเจ้า ในทันที ยังคงมองนอกหน้าต่างพลางยิ้มน้อยยิ้มใหญ่เหมือนเดิม หลังดื่มกาแฟหมดแก้วจึงเปรยขึ้น “ฉันทำเองแหละ”

“หา” ข้าพเจ้าไม่เข้าใจสิ่งที่เขาพูดในทันที ต้องย้อนถามว่า “อะไรนะ” เขาวางถ้วยกาแฟบนโต๊ะ หยิบบุหรี่กับไฟแช็กขึ้นมาแทน

“ฉันฆ่าแมวเอง เอาอาหารใส่ยาเบื่อวางไว้ในสวน ไม่น่าเชื่อว่ามันจะได้ผลขนาดนั้น”

ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ยังคิดว่าเขาล้อเล่น เขายิ้มก็จริง แต่ไม่ใช่แบบที่กำลังพูดล้อเล่น

“แล้วทำอาหารใส่ยาเบื่อยังไง”

“ก็ไม่ยาก แค่ผสมอาหารแมวกับยาฆ่าหญ้า แล้ววางไว้ในสวน แมวนิสัยเสียมันกินทุกอย่างที่ขวางหน้า”

ฮิดากะคาบบุหรี่ จุดไฟและพนควันอย่างมีความสุข ลมผ่านมุ้งลวดพัดพาควันให้หายวับไปในพริบตา

“ทำไมถึงทำอย่างนั้นล่ะ” ข้าพเจ้าถาม รู้สึกไม่ค่อยดีเลย

“เคยบอกแล้วใช่ไหมว่าบ้านนี้ยังหาคนเช่าไม่ได้” เขาพูดด้วยสีหน้าขึงขังขึ้นมาหน่อย

“ไอซู”

สองสามีภรรยาฮิดากะคิดจะปล่อยบ้านให้เช่าระหว่างที่พวกเขาอยู่แคนาดา

“บริษัทอสังหาริมทรัพย์ เขายังหาคนเช่าให้อยู่ แต่ก่อนหน้านี้เขาทักเรื่อง
ไม่สบายใจนิดหน่อย”

“เรื่องอะไรหรือ”

“การวางขวดน้ำพลาสติกไว้หน้าบ้านทำให้ดูไม่ดี ใครเห็นก็รู้เลย
ว่ามีปัญหาเรื่องแมลงรบกวน ก็จริงอย่างเขาว่า ถ้าอย่างนี้คงไม่มีใครอยาก
เช่าบ้านแน่”

“นั่นก็เอาขวดนั้นออกไปก็สิ้นเรื่อง”

“วิธีนั้นไม่ใช่การแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ เวลามีคนอยากเช่ามาดูบ้าน
แล้วเจอซีแมงเต็มสวนเขาจะคิดยังไง ถ้าพวกฉันอยู่ก็ยังทำความสะอาดได้
แต่พຽ່ງนี้ไม่มีใครอยู่แล้ว มันคงส่งกลิ่นเหม็นน่าดูเลย”

“เลยฆ่ามันนะหรือ”

“เจ้าของเองก็ต้องรับผิดชอบ แต่เหมือนยัยคุณนายนี่มันไม่เข้าใจ”
ฮิดากะขยับหูหรือในที่เขี่ย

“เรื่องนี้คุณริเอะรู้รีเปลา่”

ข้าพเจ้าถาม เขายิ้มมุมปากพลางส่ายหน้า

“จะให้รู้ได้ยังไง ผู้หญิงส่วนใหญ่จะชอบแมง ชื่นชอบตามตรง เธอ
ต้องหาว่าฉันเป็นคนใจยักษ์ใจมารแน่”

ข้าพเจ้าไม่รู้จะตอบว่าอะไร ได้แต่เงิบเฉย จังหวะนั้นเองโทรศัพท์
ดังขึ้น ฮิดากะยกหูโทรศัพท์ขึ้น

“ฮัลโหล...อ้อ สวัสดีครับ นึกอยู่แล้วว่าคุณต้องโทรมา...ครับ ตาม
กำหนดครับ...แะแะแะ แฮม รู้ทันเชียวนะ กำลังจะเริ่มครับ...ใช่ครับ คิดว่า
น่าจะเสร็จทันคืนนี้ละ...ใช่ นั่นเสร็จเมื่อไหร่จะส่งไปให้...ไม่ต้อง โทรศัพท์
นี้ใช้ได้แค่ถึงพຽ່ງนี้เข้า เพราะฉะนั้นทางนี้จะโทรไปเองครับ...ครับ โทรจาก
โรงแรม งั้นแค่นี้ละครับ”

หลังวางหู เขาถอนหายใจเบาๆ

“บ.ก.หรือ” ข้าพเจ้าถาม

“คุณยามาเบะจากสำนักพิมพ์ไซเมนะ ต้นฉบับฉันเข้าเป็นประจำ อยู่แล้ว แต่ครั้งนี้ขาดงเสียวใ้จริง ๆ เพราะถ้าพลาด มะรินนี่ฉันก็ไม่อยู่ ี่ปุ่นแล้ว”

“ฉันฉันคงต้องขอตัว จะได้ไม่เกะกะการทำงาน” ข้าพเจ้าลุกขึ้น ตอนนั้นเอง ได้ยินเสียงอินเตอร์โฟนดังขึ้น ข้าพเจ้าคิดว่าคงเป็น เซลส์ขายของ แต่ดูเหมือนจะไม่ใช่ ได้ยินเสียงคุณริเอะเดินผ่านโถงตาม ด้วยเสียงเคาะประตู

“อะไรนะ” ฮิดากะพูด

ประตูเปิดออก คุณริเอะเยิ้มสีหน้าสดเข้ามา

“คุณฟูจิโอะมาหาค่ะ” เธอพูดเสียงเบา

สีหน้าฮิดากะขมุกขมัวราวกับท้องฟ้ายามฝนจะตก

“ฟูจิโอะ...ฟูจิโอะ มียาโกะหรือ”

“คะ บอกว่ามีเรื่องต้องคุยด้วยภายในวันนี้”

“เชิงฉิบ” ฮิดากะกัดริมฝีปาก “คงไปรู้มาว่าพวกเราจะไปแคนาดา”

“เดี๋ยวจะไปบอกว่าพวกเรางานยุ่ง ให้กลับไปก่อนก็แล้วกัน”

“อืม” เขาคิดชั่วครู่ “ไม่ละ เจอเลยดีกว่า” เขาพูด “ต้องให้มันรู้ตัว ู้แดงไปเลย จะได้โล่งใจเสียที เชิญหล่นมาที่ห้องนี่ที”

“ก็ได้นะ แต่ว่า” คุณริเอะมองมาทางข้าพเจ้าอย่างเกรงใจ

“อ้อ ฉันตั้งใจจะขอตัวกลับอยู่พอดี” ข้าพเจ้าพูด

ขอโทษค่ะ เธอว่าแล้วก็เดินผละไปจากประตู

“แย่ะชะมัด” ฮิดากะพูดพลางถอนหายใจ

“ฟูจิโอะ เป็นอะไรกับฟูจิโอะ มาซายะหรือ”

“น้องสาวนะสิ” เขาเกาศีรษะที่มีผมค่อนข้างยาว “ถ้ามาขอเงินก็ ยังง่ายหน่อย แต่ถ้าจะต้องเก็บหนังสือคืนแล้วเขียนแก้ไขใหม่คงยอมไม่ได้”

พอได้ยินเสียงฝีเท้า ฮิดากะหุบปากทันที ได้ยินเสียงคุณริเอะ ขอโทษที่โถงมืดไปหน่อย ตามด้วยเสียงเคาะประตู “ครับ” ฮิดากะตอบ

“คุณฟูจิโอะคะ” คุณริเอะเปิดประตูแล้วพูด

หญิงผมยาวอายุราวยี่สิบปลายๆ ยืนอยู่ด้านหลัง ใส่สูทราวกับ นักศึกษาเวลาไปสัมภาษณ์งาน ในฐานะผู้มาเยือนอย่างกะทันหัน หล่อน พยายามทำตัวให้ดูสุภาพเรียบร้อยอย่างเต็มกำลัง

“งั้นฉันไปก่อนนะ” ข้าพเจ้าพูดกับฮิดากะ เกือบจะบอกไปแล้วว่า ถ้ามะรินว่าจะไปส่ง แต่ก็ยังปากไว้ เพราะเกรงจะกระทบความรู้สึกของ ฟูจิโอะ มียาโกะ

ฮิดากะพยักหน้าไม่กล่าววาทะไร

คุณริเอะส่งข้าพเจ้าที่หน้าบ้านฮิดากะ

“ขอโทษนะคะที่มีเรื่องยุ่งๆ” เธอพนมมือกล่าวขอโทษพร้อมขยิบตา ด้วยความที่ตัวเล็กบอบบาง เมื่อทำกริยาเช่นนั้นจึงเหมือนเด็กสาวแรกรุ่น ดูไม่ออกเลยว่าอายุเกินสามสิบแล้ว

“มะรินนี่จะไปส่งครับ”

“งานไม่ยุ่งหรือคะ”

“ไม่เป็นไรหรอก งั้นพบกันใหม่”

เธอบอกลา และมองตามส่งจนข้าพเจ้าเลี้ยวตรงหัวมุมข้างหน้า

2

เมื่อกลับถึงห้อง ขณะนั่งทำงาน สักพักเสียงกริ่งหน้าบ้านดังขึ้น ที่พัก ข้าพเจ้าเป็นเพียงห้องเล็กๆ ในคอนโดมิเนียมห้าชั้น ต่างจากบ้านฮิดากะ มาก มีห้องขนาดหกเสื่อที่ใช้เป็นห้องทำงานและห้องนอน กับห้องราว แปดเสื่อที่ใช้เป็นห้องนั่งเล่น ห้องครัว และห้องกินข้าว เนื่องจากยังไม่มี

คู่สมรสแบบคุณริเอะ เวลาเสียงกริ่งดังก็ต้องไปด้วยตนเอง

หลังส่องตาแมวเห็นว่าเป็นใครแล้วจึงปลดล็อกเปิดประตู โอชิมะ
จากสำนักพิมพ์โดจินนั่นเอง

“ตรงเวลาเหมือนเดิมเลยนะ” ข้าพเจ้าพูด

“ผมก็มีดีแค่นี้แหละครับ นี่ครับ ผมเอามาฝาก” เขายื่นกล่องสี่เหลี่ยม
พิมพ์ชื่อร้านขนมเลื่องชื่อให้ เขารู้ดีว่าข้าพเจ้าเป็นคนชอบของหวาน

“ขอโทษนะที่ต้องให้มารับ”

“ไม่เป็นไรครับ เป็นทางกลับบ้านอยู่แล้ว”

ข้าพเจ้าเชิญโอชิมะเข้ามาที่ห้องนั่งเล่นแคบๆ และชงชาให้ จากนั้น
เข้าห้องทำงานแล้วหยิบต้นฉบับซึ่งวางอยู่บนโต๊ะ

“เฮঁนี่ ไม่รู้ว่าผลงานใช้ได้รึเปล่า”

“ขอบคุณครับ”

เขาวางถ้วยชา หยิบต้นฉบับแล้วเริ่มอ่านทันที ข้าพเจ้ากาง
หนังสือพิมพ์ ทำแบบนี้เป็นประจำ เพราะรู้สึกกระอักกระอ่วนเวลามีคน
มาอ่านผลงานของตนต่อหน้า

โทรศัพท์ไร้สายบนโต๊ะกินข้าวดังขึ้นตอนโอชิมะอ่านไปได้ราว
ครึ่งเรื่อง ข้าพเจ้าบอกขอโทษก่อนลุกขึ้น

“ครับ โนโนกุชิครับ”

“ฮัลโหล ฉันเอง” ฮิดากะพูดเสียงหม่นเศร้า

“อ้าว เป็นอะไรไปหรือ”

ที่ถามเช่นนั้นเพราะตั้งใจเรื่องฟูจิโอะ มียาโกะอยู่ แต่เขาไม่ตอบว่า
อะไร นั่งเงียบชั่วอึดใจแล้วจึงถามว่า “ตอนนี้ยุ่งอยู่รึเปล่า”

“จะว่ายุ่งก็ยุ่ง มีแขกมา”

“หรือ แล้วจะเสร็จธุระเมื่อไหร่”

ข้าพเจ้ามองนาฬิกาบนผนัง เลยหกโมงไปเล็กน้อย

“อีกสักพักกระมัง มีเรื่องอะไรหรือ”

“มี แต่คุยทางโทรศัพท์ไม่สะดวก มีเรื่องอยากปรึกษาหน่อย ช่วย มาที่นี้ได้มั๊ย”

“ก็ได้อยู่” ว่าจะถามว่าใช้เรื่องของฟูจิโอะ มียาโกะหรือไม่ แต่ เปลี่ยนใจ เกือบลืมนะว่าไอชิมะอยู่ด้วย

“สองทุ่มเป็นไง” เขาพูด

“ได้”

“งั้นรออยู่นะ” ว่าแล้วเขาก็วางหู

ข้าพเจ้าวางโทรศัพท์ไว้สายลง ไอชิมะทำท่าจะลุกจากโซฟา

“ถ้ามีธุระ ผมก็...”

“ไม่เป็นไร ยังได้อยู่” ข้าพเจ้าผายมือเชิญให้เขานั่งลง “แค่นัดพบ กันตอนสองทุ่ม ยังมีเวลา เชิญอ่านตามสบาย”

“หรือครับ ถ้างั้น” เขาเริ่มอ่านต้นฉบับอีกครั้ง

ข้าพเจ้าก็อ่านหนังสือพิมพ์ต่อ แต่ในหัวมีแต่เรื่องธุระของฮิดากะ ว่าเป็นเรื่องอะไรกันแน่ บางทีอาจเป็นเรื่องของฟูจิโอะ มียาโกะ นึกอะไร ไม่ออกนอกจากเรื่องนี้

ฮิดากะแต่งหนังสือเรื่อง ‘แดนห้ามล่า’ นิยายเล่าชีวิตประวัติของ ศิลปินภาพพิมพ์ไม้ท่านหนึ่ง แม้จะบอกว่าเป็นเรื่องแต่ง แต่ความจริง ผลงานชิ้นนี้มีต้นแบบจากชายที่ชื่อว่าฟูจิโอะ มาซาฮะ

ฟูจิโอะ มาซาฮะเรียนอยู่โรงเรียนมัธยมต้นเดียวกับข้าพเจ้าและ ฮิดากะ ด้วยเหตุนี้ฮิดากะจึงนำเรื่องของเขามาเขียนเป็นนิยาย เพียงแต่นิยาย เรื่องนี้มีปัญหาหลายประการ มีการบรรยายสิ่งซึ่งทำให้ฟูจิโอะ มาซาฮะ เสื่อมเสีย โดยเฉพาะพฤติกรรมประหลาดต่างๆ สมัยนักเรียน ฮิดากะเขียน ออกมาตามความจริงเกือบทั้งหมด ดังนั้นคนที่รู้เรื่องอย่างข้าพเจ้า เมื่อได้อ่านจะรู้ว่านี่ไม่ใช่เรื่องแต่ง แม้ชื่อตัวละครจะแตกต่างก็ตาม อีกทั้งในส่วน ที่เอ่ยถึงฟูจิโอะ มาซาฮะถูกไล่เกณฑ์แทงตาย ก็เป็นไปตามเหตุการณ์จริง ทั้งหมด

หนังสือเล่มนี้ติดอันดับหนังสือขายดี ผู้ที่รู้จักฟูจิโอะ มาซาฮะต่างคาดเดาว่าใครเป็นต้นแบบของนิยายได้อย่างง่ายดาย ไม่ซ้ำครอบครัวของฟูจิโอะก็ได้มาเห็น

พ่อเขาเสียชีวิตไปแล้ว แต่ผู้ลุกขึ้นมาประท้วงคือแม่กับน้องสาว พวกเขาหล่อนอ้างว่าต้นแบบนิยายคือฟูจิโอะ มาซาฮะอย่างชัดเจน แต่พวกเขาหล่อนไม่เคยอนุญาตให้เขียนนิยายเช่นนั้น อีกทั้งนิยายเรื่องนี้ยังละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของฟูจิโอะ มาซาฮะ ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงอย่างไม่เป็นธรรม จึงเรียกร้องให้เก็บหนังสือคืน และแก้ไขต้นฉบับทั้งหมด

อย่างที่ฮิดากะบอก พวกเขาหล่อนไม่ได้ต้องการให้ชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงิน แต่ต้องการให้เขียนแก้ไขใหม่จริงๆ หรือคิดจะต่อรองอะไรก็ยังไม่ทราบได้ในตอนนี้

ฟังจากน้ำเสียงทางโทรศัพท์เมื่อครู้ การเจรจาต่อรองกับฟูจิโอะ มียาโกะคงไม่ราบรื่นนัก แต่การเรียกข้าพเจ้าไปพบหมายควมว่าอย่างไรกันคงคุยกันไม่รู้เรื่องเลยหรืออย่างไร แต่คนอย่างข้าพเจ้าจะไปช่วยอะไรได้

ระหว่างที่คิดเช่นนั้น โอชิมะซึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามเหมือนจะอ่านต้นฉบับจบแล้ว ข้าพเจ้าจึงเงยหน้าจากหนังสือพิมพ์

“ก็ใช้ได้นะครับ” เขาพูด “ให้ความรู้สึกอบอุ่นชวนให้คิดถึงอดีต ผมคิดว่าดีครับ”

“หรือ เธอบอกแบบนี้ฉันก็สบายใจ” ข้าพเจ้าจิบน้ำชาด้วยความรู้สึกโล่งอกจริงๆ โอชิมะเป็นเด็กหนุ่มนิสัยดี แต่ไม่เคยชมใครพร่ำเพรื่อ

ปกติหลังจากนี้จะต้องมีการหารือกันต่อ แต่ข้าพเจ้ามีนัดกับฮิดากะ มอนาฟิกาหากโมงครึ่งแล้ว

“ทันเวลาไหมครับ” โอชิมะมีแก๊ใจถาม

“ยังมีเวลา ว่าแต่มีร้านอาหารแบบครอบครัวอยู่ใกล้ๆ เราไปกินข้าวที่นั่นแล้วหารือกันต่อมั๊ย ถ้าไปที่นั่น ฉันก็จะประหยัดเวลาได้มากเลย”

“ได้ครับ ยังไงผมก็จะต้องกินข้าวเย็นอยู่แล้ว” เขาพูดขณะเก็บ

ต้นฉบับใส่กระเป่า ถ้าจำไม่ผิดปีหน้าเขาน่าจะอายุครบสามสิบ แต่ยังเป็นโสด

เดินจากบ้านราวสองสามนาทีก็ถึงร้านอาหาร ข้าพเจ้ากินกราแตงพลาหรือ แต่เป็นการคุยกันเสียมากกว่า ะหว่างนั้นข้าพเจ้าบอกว่าคนที่นัดพบคือนักเขียนที่ชื่อฮิดากะ คูนิฮิโกะ ดูเหมือนโอชิมะจะตกใจเล็กน้อย

“รู้จักท่านด้วยหรือครับ”

“รู้จักสิ เราเรียนที่เดียวกันมาตั้งแต่ประถมจนถึง ม.ต้น บ้านเกิดก็อยู่ใกล้กัน เดินไปจากที่นี่ได้เลยนะ แต่ตอนนี้บ้านทั้งสองหลังถูกรื้อทำคอนกรีตไปแล้ว”

“เรียกว่าเป็นเพื่อนตั้งแต่เด็กเลยนะครับ”

“ก็ทำงานนั้น แล้วตอนนี้เราก้ยังคงคบกันอยู่”

“หรือครับ” สายตาเขาขึ้นชมระคนอิจฉา “ผมไม่รู้เลยนะนี่”

“ที่ฉันได้มาเขียนต้นฉบับให้เธอ ก็เขานี้แหละเป็นคนแนะนำ”

“อ้าว อย่างนั้นหรือครับ”

“ตอนแรกเห็นว่าหัวหน้ากอง บ.ก.ของเธอดิดต่อให้ฮิดากะเขียนต้นฉบับให้ แต่เขาปฏิเสธว่าไม่ถนัดเขียนวรรณกรรมเยาวชน เลยแนะนำฉันไปแทน เรียกว่าฉันเป็นหนี้บุญคุณเขาเลยทีเดียว” ข้าพเจ้าพูดขณะใช้ส้อมจิ้มมะกะโรนีเข้าปาก

“หรือครับ มีเรื่องอย่างนั้นด้วย แต่ก็น่าสนใจนะครับถ้าคุณฮิดากะจะเขียนวรรณกรรมเยาวชน” จากนั้นโอชิมะจึงถามว่า “คุณโนโอบูโกชิไม่คิดจะเขียนนิยายสำหรับผู้ใหญ่บ้างหรือครับ”

“ก็คิดอยากเขียนอยู่ ถ้ามีโอกาสนะ” นี่เป็นคำพูดจากใจจริง

เราออกจากร้านราวทุ่มครึ่ง เดินไปถึงสถานีรถไฟ โอชิมะขึ้นรถไฟฝั่งตรงข้าม ข้าพเจ้ายืนส่งเขาที่ชานชาลา ไม่ทันไรรถไฟฝั่งข้าพเจ้าก็มา

ถึงบ้านฮิดากะตอนสองทุ่มพอดี พอมาเย็นอยู่หน้าบ้านรู้สึกประหลาด เพราะในบ้านมีดสนิท ไฟที่ประตูก็ปิดอยู่

ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ยังลองกดปุ่มอินเตอร์โฟนดู แต่เป็นดังคาด ไม่มีเสียงตอบรับ

ตอนนั้นคิดว่าตัวเองอาจจำผิด ฮิตากะบอกทางโทรศัพท์ให้มาตอนสองทุ่มก็จริง แต่อาจจะไม่ได้หมายความว่าให้มาถึงที่บ้านตอนสองทุ่ม

ข้าพเจ้าเดินย้อนกลับตามทางที่มาเล็กน้อย ที่สวนสาธารณะเล็กๆ มีตู้โทรศัพท์ตั้งอยู่ ข้าพเจ้าเข้าไปในตู้พร้อมกับหยิบกระเป๋าสตางค์ออกมา

หลังใช้บริการสอบถามเลขหมายโทรศัพท์คราวนี้อยู่เสิร์จจึงโทรศัพท์ไปที่โรงแรม พบออกว่าน่าจะมีคนชื่อฮิตากะมาพัก เขาก็ต่อสายให้ทันที

“ฮัลโหล ฮิตากะคะ” เสียงคุณริเอะรับสาย

“โนโนกุชิครับ” ข้าพเจ้าพูด “ฮิตากะอยู่ที่นั่นรึเปล่าครับ”

“เปล่านี้คะ เขายังไม่ได้มาที่นี่ น่าจะยังอยู่ที่บ้านนะคะ เพราะงานยังไม่น่าจะเสร็จ”

“คือว่า”

ข้าพเจ้าเล่าเรื่องไฟที่บ้านดับอยู่ และไม่มีแว้วว่ามีคนอยู่ข้างในให้เธอฟัง น่าประหลาดจัง เหมือนเธอจะเอียงคองงนอนอยู่ที่ปลายสาย

“เขาบอกที่น่าจะมาถึงที่นี่ได้อย่างเร็วก็ดีกว่า คินนี่คะ”

“นั่นอาจจะแค่ออกไปข้างนอก”

“ก็ไม่น่าจะใช่ นะคะ” คุณริเอะนิ่งไปชั่วครู่เหมือนกำลังคิด “ตกลงเดี๋ยวดิฉันจะไปที่นี่” เธอพูด “คิดว่าคงถึงในราวสี่สิบนาที เออ คุณโนโนกุชิตอนนี้อยู่ที่ไหนคะ”

หลังอธิบายที่อยู่ของตัวเอง ข้าพเจ้าบอกว่าจะไปฆ่าเวลาในร้านกาแฟใกล้ๆ ก่อนแล้วจึงวางสาย

พอออกจากตู้โทรศัพท์ ข้าพเจ้าลองไปหน้าบ้านฮิตากะอีกครั้ง ก่อนจะไปร้านกาแฟ แต่ไฟยังปิดอยู่เหมือนเดิม ตัดใจหนอยตรงที่รถซาบก็ยังคงอยู่ในโรงรถ

ร้านกาแฟที่ว่าขายกาแฟโดยเฉพาะ ฮิดากะชอบมาเปลี่ยนบรรยากาศ ข้าพเจ้าเองก็เคยมาหลายหน เจ้าของร้านจำข้าพเจ้าได้ ถามว่าวันนี้คุณฮิดากะไม่ได้มาด้วยหรือ ข้าพเจ้าตอบว่านัดเจอกันแล้ว แต่เขาไม่อยู่บ้าน

คุยเรื่องเบสบอลกับเจ้าของร้านไม่ทันไรผ่านไปสามสิบนาที ข้าพเจ้าจึงจ่ายค่ากาแฟแล้วออกจากร้าน รีบเดินเข้าไปบ้านฮิดากะ

พอถึงหน้าประตู คุณริเอะกำลังลงจากแท็กซี่พอดี ข้าพเจ้าส่งเสียงทัก เธอตอบรับด้วยรอยยิ้ม แต่พอหันไปมองที่บ้าน สีหน้าดูวิตกกังวลทันที

“มีดสนิทจริงด้วยค่ะ” เธอว่า

“เหมือนยังไม่กลับมานะครับ”

“แต่ไม่น่าจะออกข้างนอกนะคะ”

เธอเดินล้วงกุญแจในกระเป๋าไปที่ประตูบ้าน ข้าพเจ้าเดินตามหลังประตูบ้านล็อกอยู่ คุณริเอะไขกุญแจแล้วเดินเข้าข้างใน เปิดไฟทั่วบ้าน อากาศในห้องเย็นเยือก ไม่มีวีแววผู้คน

คุณริเอะเดินผ่านโถงไปหมุนลูกบิดประตูห้องทำงานฮิดากะ ประตูล็อกอยู่

“ตอนออกไปข้างนอก เขาล็อกกุญแจประจำหรือ” ข้าพเจ้าถาม เธอเอียงคอกงนพลาหงิบกุญแจออกมา “หมูนี้นี้ไม่ค่อยล็อกนะคะ” ไขกุญแจแล้วเปิดประตู ในห้องทำงานไม่ได้เปิดไฟไว้ แต่ก็ไม่มีดสนิท เพราะมีแสงส่องจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะซึ่งยังเปิดอยู่

คุณริเอะใช้มือขวาไปบนผนังเปิดสวิตช์ไฟ

ร่างของฮิดากะนอนอยู่กลางห้องหันเข้ามาทางเรา

เราตะลึงงันไปชั่วอึดใจ ก่อนคุณริเอะจะวิ่งเข้าไป แต่แล้วก็หยุดกลางคัน สองมือป้องปาก ตัวแข็งทื่อ ไม่พูดไม่จา

ข้าพเจ้าเดินเข้าไปอย่างเกรงๆ ฮิดากะอยู่ในสภาพนอนคว่ำ คอบิดเห็นใบหน้าข้างซ้าย ดวงตาปิดไม่สนิท แต่เป็นดวงตาของคนที่ยังมีชีวิต

“เขาตายแล้ว” ข้าพเจ้าพูด
ร่างคุณริเอะทรุดลงอย่างช้าๆ ทันทีที่เขากระทบพื้น ก็ปล่อยโฮ
สุดเสียง

3

ระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจจากกองบัญชาการตำรวจนครบาลตรวจ
สอบที่เกิดเหตุ ข้าพเจ้ากับคุณริเอะนั่งรออยู่ที่ห้องรับแขก แต่เป็นห้อง
รับแขกที่ไม่มีโต๊ะหรือโซฟา คุณริเอะต้องนั่งบนกล่องกระดาษอัดแน่นด้วย
นิตยสาร ส่วนข้าพเจ้าเดินไปมา ชะโงกหน้าจากโถงทางเดินมองดูการทำงานของ
ของตำรวจเป็นครั้งคราว คุณริเอะร้องไห้ตลอด นาฬิกาข้อมือข้าพเจ้าบอก
เวลาสี่ทุ่มครึ่งแล้ว

มีเสียงเคาะก่อนประตูจะเปิดออก สารวัตรซาโกตะเดินเข้ามา เขา
เป็นชายอายุราวห้าสิบ ท่าทางเคร่งขรึม เป็นคนบอกให้พวกเรารออยู่ที่
ห้องนี้ก่อนด้วย เหมือนเขาจะเป็นผู้ดูแลการสอบสวน

“มีเรื่องอยากจะคุยด้วยหน่อย ได้ไหมครับ” สารวัตรมองคุณริเอะ
แวบหนึ่งก่อนถามข้าพเจ้า

“ได้ครับ...”

“ดิฉันก็ได้ค่ะ” คุณริเอะพูด ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับห้วงตา แม้ยังสะอื้น
เล็กน้อยแต่น้ำเสียงหนักแน่น ข้าพเจ้านึกถึงเมื่อตอนกลางวันที่ยึดตากะพูด
ว่าเธอเป็นผู้หญิงใจเด็ด

“ฉันขอเวลานิดเดียว”

สารวัตรซาโกตะยื่นถามเราถึงความเป็นมาจนกระทั่งพบศพ ข้าพเจ้า

จึงต้องพูดถึงฟูจิโอะ มียาโกะจากเรื่องที่เล่า

“แล้วคุณฮิดากะโทรหาคุณราวก็โมงครับ”

“คิดว่าราวหกโมงเศษ”

“ตอนนั้นคุณฮิดากะได้พูดถึงผู้หญิงที่ชื่อฟูจิโอะว่าอย่างไรบ้างไหมครับ”

“เปล่า แค่บอกว่ามีเรื่องจะพูดด้วยเท่านั้นครับ”

“ถ้าฉันอาจเป็นธุระเรื่องอื่นก็ได้สิ”

“ครับ”

“แล้วพอนึกออกใหม่ครับว่าเป็นเรื่องอะไร”

“ไม่ครับ”

สารวัตรพยักหน้า จากนั้นจึงหันไปทางคุณริเอะ

“คนที่ชื่อฟูจิโอะกลับไปราวก็โมงครับ”

“คิดว่าราวห้าโมงเศษค่ะ”

“หลังจากนั้นได้คุยกับสามีบ้างไหมครับ”

“ได้คุยนิดหน่อยค่ะ”

“อาการของสามีคุณเป็นยังไงครับ”

“เขาทำท่าล้าปากใจเล็กน้อยที่ตกลงกับคุณฟูจิโอะไม่ได้ แต่บอกดิฉันว่าไม่ต้องเป็นห่วง”

“จากนั้นคุณก็ออกจากบ้านไปโรงแรมโซ่ใหม่ครับ”

“ใช่ค่ะ”

“เอ่อ กำหนดการคุณคือ คืนนี้คืนพรุ่งนี้พักที่คราวนโยเต็ล แล้วมะริ่นจึงออกเดินทางไปแคนาดาสิเนะครับ แต่สามีคุณยังทำงานไม่เสร็จ จึงอยู่บ้านนี้ต่อ...” เขาพูดขณะมองเนื้อหาในสมุดจด จากนั้นเงยหน้าขึ้น “ใครบ้างที่ทราบเรื่องนี้ครับ”

“ดิฉันกับ...” คุณริเอะมองมา

“แน่นอนผมก็ทราบครับ นอกจากนั้นคนของสำนักพิมพ์ไซเม็กซ์ด้วย

กระมังครับ” ข้าพเจ้าอธิบายว่าต้นฉบับที่กำหนดเสร็จวันนี้ต้องส่งให้กับสำนักพิมพ์ไซเม “แต่การจะมาระบุคนร้ายด้วยเหตุผลนี้มัน...”

“เข้าใจครับ ผมแค่ถามไว้เป็นข้อมูลเท่านั้น” สารวัตรซากิตะหยักยิ้มเล็กน้อย

จากนั้นเขาถามคุณริเอะเป็นหลักว่าเห็นคนน่าสงสัยในละแวกบ้านช่วงนี้หรือไม่ เธอตอบว่าจำไม่ได้ ข้าพเจ้านึกถึงคุณนายที่เห็นในสวนเมื่อตอนกลางวัน แต่ลืมนึกว่าจะพูดดีหรือไม่ สุดท้ายก็เงียบเสีย เพราะคิดว่าการฆ่าคนเพื่อล้างแค้นให้กับแมวที่ถูกฆ่าเป็นเรื่องไร้สาระ

เมื่อหมดคำถาม สารวัตรบอกว่าจะให้ลูกน้องไปส่งข้าพเจ้าถึงบ้าน ใจจริงอยากอยู่เป็นเพื่อนคุณริเอะ แต่สารวัตรบอกว่าได้ติดต่อทางบ้านเธอแล้ว และพวกเขากำลังจะมารับ

ความตกตะลึงตอนพบศพพิศดากะค่อยๆ ผ่อนคลายลง ความเหนื่อยล้าก็เริ่มคลี่คลายเข้ามาแทนที่ ยิ่งนึกถึงว่าต้องนั่งรถไฟกลับบ้านเองแล้ว บอกตามตรงว่ารู้สึกท้อแท้เลยทีเดียว จึงยอมรับข้อเสนอของสารวัตรแต่โดยดี

พอออกจากห้อง ยังเห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจเดินไปมาที่โถงอยู่หลายคน ประตูห้องทำงานก็เปิดคาไว้ แต่ข้างในไม่มีอะไร พวกเขาคงขนศพไปแล้ว

ตำรวจหนุ่มในเครื่องแบบเข้ามาเรียกแล้วพาไปที่รถตำรวจซึ่งจอดอยู่หน้าประตู ข้าพเจ้านึกขึ้นได้ว่าตั้งแต่โดนจับเพราะขับรถเร็วเกินกำหนด ครั้งนั้นเพิ่งจะได้ขึ้นรถตำรวจอีก ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวกันเลย

ชายร่างสูงยืนอยู่ข้างรถตำรวจ แต่ด้วยแสงไฟบาดตา ทำให้มองเห็นหน้าไม่ถนัด ชายคนนั้นพูดขึ้น

“ไม่ได้พบกันชะนาน ครูโนโนกุชิ”

“เอ๊ะ” ข้าพเจ้าหยุดเดิน พยายามมองหน้าชายคนนั้น

เขาเดินเข้ามาใกล้ ไบหน้าโผล่ออกมาจากเงามืด ไบหน้าคมเข้ม ช่วงระหว่างคิ้วกับตาแคบ นึกขึ้นได้ว่าเป็นไบหน้าที่รู้จัก จากนั้นความทรงจำ

จึงหวนกลับมา

“อ้อ เธอนี่เอง”

“จำได้ใช่ไหมครับ”

“จำได้สิ เอ่อ” หลังนี้ก็อยู่ชั่วคราว “คงจะ...สินะ”

“ใช่ครับ ผมคงจะครับ” เขาค้อมศีรษะอย่างสุภาพ “ขอบคุณที่ช่วยเหลือในครั้งนั้นครับ”

“ฉันเองก็เช่นกัน” ข้าพเจ้าผงกศีรษะ จากนั้นจึงมองหน้าเขาอีกครั้ง ไม่ได้พบกันสิบปีแล้ว หรืออาจนานกว่านั้น ใบหน้าคมเข้มนั้นยิ่งดูดีขึ้นกว่าเดิม “ได้ยินว่าเธอไปเป็นตำรวจ แต่นึกไม่ถึงว่าจะได้เจอกันในที่แบบนี้”

“ตัวผมเองก็ตกใจครับ ตอนแรกคิดว่าผิดคน แต่พอรู้นามสกุลแล้วถึงมั่นใจ”

“นามสกุลประหลาดใช่ไหมล่ะ แต่ว่า” ข้าพเจ้าส่ายหน้า “ช่างบังเอิญจัง”

“คุยกันไปในรถดีกว่าครับ ผมไปส่งเอง นั่งรถตำรวจอาจดูไม่ค่อยดีเท่าไรนะครับ” ว่าแล้วก็เปิดประตูหลังพร้อมกับตำรวจในเครื่องแบบคนเมื่อครู่เข้าประจำที่นั่งคนขับ

ครูดวงจะเป็นครูสอนวิชาสังคมผู้จบใหม่และเข้ามาสอนในโรงเรียนมัธยมต้นที่ข้าพเจ้าสอนอยู่ในตอนนั้น เขาก็เหมือนคุณครูจบใหม่ส่วนใหญ่เห็นถึงพลังและความกระตือรือร้นอันเปี่ยมล้น อีกทั้งยังเป็นยอดฝีมือทางเคนโด ภาพเขาเป็นผู้นำชมรมเคนโดยิ่งแสดงให้เห็นถึงไฟอันแรงกล้าในตัวเขาได้เป็นอย่างดี

แต่เพียงสองปี เขาก็ทิ้งอาชีพครูอันเนื่องจากปัจจัยหลายอย่าง ในความเห็นของข้าพเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ ตัวเขาไม่ได้มีส่วนต้องรับผิดชอบใดๆ เลย แต่อาจบอกได้ว่าคนเราย่อมมีความถนัดและไม่ถนัดแตกต่างกัน ถ้าถามว่าเขาเหมาะกับอาชีพครูหรือไม่ ข้าพเจ้าคงต้องคิดหนัก แน่แน่นอน เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับกระแสวิงคัมในตอนนั้นด้วย

“คุณโนโนกุชิ ตอนนี้อยู่โรงเรียนไหนครับ” เมื่อรถแล่นออกไปไม่นาน ครูคางะถามขึ้น จนปานนี้แล้วจะเรียกเขาว่าครูก็กระไรอยู่ คงต้องเรียกว่า นายตำรวจคางะแทน

ข้าพเจ้าส่ายหน้า

“ก่อนหน้านี้ยังสอนอยู่โรงเรียน ม.ต้น แถวบ้าน แต่เพิ่งลาออกเมื่อเดือนมีนาคม นี่เอง”

นายตำรวจคางะทำหน้าแปลกใจ

“อย่างนั้นหรือครับ งั้นตอนนี้ทำอะไรรู้ครับ”

“อืม พุดแล้วเงิน กำลังเขียนนิยายสำหรับเยาวชน”

“หรือครับ” เขาพยักหน้า “เพราะอย่างนั้นถึงได้รู้จักกับคุณฮิดากะ คุณอิโกะสินะครับ”

“เปล่า ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย”

ข้าพเจ้าเล่าว่าเราเป็นเพื่อนกันตั้งแต่สมัยเด็ก และด้วยเส้นสายของเขาถึงได้งานในตอนนี นายตำรวจคางะพยักหน้ารับขณะฟัง สงสัยว่าทำไมเขาไม่ได้รับรู้เรื่องจากสารวัตรซาโกตะเลยหรืออย่างไร เพราะเรื่องทั้งหมดนี้ข้าพเจ้าเพิ่งเล่าให้สารวัตรฟังไปเมื่อครูนี่เอง

“เมื่อก่อนทำงานครูไปด้วย เขียนนิยายไปด้วยหรือครับ”

“ก็ใช่ะ แต่ก็แค่เขียนเรื่องสั้นราวสามสิบหน้าปีละสองเรื่องเอง แต่เพิ่งจะคิดอยากเป็นนักเขียนเต็มตัว ถึงได้ตัดสินใจลาออกจากโรงเรียน”

“หรือครับ แต่เป็นการตัดสินใจที่ได้ดีทีเดียวนะครับ” นายตำรวจคางะพูดด้วยน้ำเสียงชื่นชม คงเอาไปเปรียบกับประสบการณ์ของตนเองแน่นอนการเปลี่ยนงานตอนอายุสี่สิบต้นๆ กับตอนเกือบจะสี่สิบต่างกันอย่างมาก เขาน่าจะตระหนักถึงเรื่องนั้นดี

“คุณฮิดากะ คุณอิโกะเขียนนิยายแบบไหนหรือครับ”

ข้าพเจ้ามองหน้าเขา “คางะไม่รู้จักฮิดากะ คุณอิโกะอะ”

“ขอโทษครับ เคยได้ยินแต่ชื่อ แต่ไม่เคยอ่านหนังสือของเขาครับ”

หมูนี้น่ะไม่ค่อยได้อ่านหนังสือเลย”

“งานยุ่งสินะ”

“เปล่าครับ แค่นี้ก็ยุ่งนะครับ คิดว่าจะอ่านหนังสือสักเดือนละสองสามเล่มอยู่นะครับ แต่” เขาวางมือบนศีรษะแก้เขิน อย่างน้อยต้องอ่านหนังสือเดือนละสองสามเล่ม เป็นคำพูดติดปากข้าพเจ้าสมัยเป็นครูสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น ไม่รู้ว่าคางจะพูดเช่นนี้เพราะจำเรื่องนั้นได้หรือไม่

ข้าพเจ้าเล่าเรื่องฮิดากะคร่าวๆ เขาเริ่มมีผลงานราวสิบปีก่อน ต่อมาได้รับรางวัลวรรณกรรมอันมีชื่อ ตอนนี่จึงเป็นนักเขียนขายดีที่มีอยู่เพียงไม่กี่คน ผลงานหลากหลายมีตั้งแต่ประเภทวรรณกรรมจนถึงบันเทิงคดี

“มีเรื่องส่วนตัวผมพอจะอ่านได้บ้างไหมครับ” นายตำรวจคางะถาม
“อย่างเช่นนิยายสืบสวน”

“น้อยนะ แต่ก็” ข้าพเจ้าตอบ

“ช่วยบอกชื่อเรื่องหน่อยได้ไหมครับ”

“อืม”

ข้าพเจ้าบอกชื่อ ‘เพลงก่ตอนเรื่องแสง’ เป็นหนังสือที่อ่านมานานมากแล้ว เนื้อหาจำไม่ค่อยได้ แต่ที่แน่ๆ คือเป็นเรื่องเกี่ยวกับการฆาตกรรม

“คุณฮิดากะทำไมถึงคิดจะไปอยู่แคนาดาล่ะครับ”

“เหมือนมีเหตุผลหลายอย่าง แต่คงจะเหนื่อยแล้วกระมัง เขาบอกมาตั้งหลายปีแล้วว่าอยากจะไปใช้ชีวิตสบายๆ ที่เมืองนอก แล้วเหมือนคุณริเอะจะถูกใจเมืองแวนคูเวอร์”

“คุณริเอะคือภรรยาเขาสินะ ยังคู่สาวมากเลยครับ”

“เพิ่งจดทะเบียนกันเมื่อเดือนก่อน เขาแต่งงานใหม่”

“หรือครับ แล้วกับภรรยาคนก่อนนี่หย่ากันหรือครับ”

“เปล่า เธอเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุเมื่อห้าปีก่อน”

พอนึกขึ้นได้ว่าฮิดากะ คุณอิโกะซึ่งเป็นประเด็นสนทนาไม่อยู่ในโลกนี้แล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บแปลบใจขึ้นมาอีกครั้ง ไม่รู้ว่าเขาต้องการจะปรึกษา

อะไรกับข้าพเจ้ากันแน่ ถ้าข้าพเจ้ารีบจบการหาหรือเรื่องที่ไม่สำคัญนักแล้วไปหาเขาเร็วกว่านี้ เขาอาจจะไม่ตายก็ได้ รู้ทั้งรู้ว่าคิดไปก็ไม่มีประโยชน์ แต่ก็อดเสียใจไม่ได้

“เรื่องที่คุณชื่อฟูจิโอะมาทักห้วงเพราะถูกนำไปเป็นต้นแบบนิยายนะครับ” คางะพูด “นอกจากเรื่องนี้แล้ว คุณฮิดากะยังไปพัวพันกับเรื่องยุ่งยากอื่นอีกไหมครับ เกี่ยวกับนิยาย หรือชีวิตส่วนตัวก็ได้ครับ”

“เอ นึกไม่ออกเลย”

ข้าพเจ้าตอบแล้วจึงรู้ตัวว่าเป็นการสอบสวน พอดคิดได้ แม้แต่ตำรวจผู้กุมพวงมาลัยอยู่ด้านหน้าไม่พูดไม่จายังรู้สึกน่ากลัว

“ว่าแต่” นายตำรวจคางะเปิดสมุดจด “รู้จักชื่อนิชิซากิ นามิโกะไหมครับ”

“อะไรนะ”

“แล้วยังมีชื่อโอซาโนะ เท็ตสึจิ กับนากาเนะ ฮาจิเมะด้วย”

“อ้อ นั่น” ข้าพเจ้าพยักหน้าเข้าใจ “ชื่อตัวละครใน ‘บานประตูน้ำแข็ง’ นะ นิยายที่ฮิดากะเขียนลงเป็นตอนๆ ในนิตยสารรายเดือนอยู่ตอนนี้” พูดไปก็สงสัยว่าแล้วตอนต่อไปจะเป็นอย่างไร

“ก่อนเสียชีวิต ดูเหมือนคุณฮิดากะกำลังเขียนนิยายนั้นอยู่ครับ”

“จริงสิ สวิตช์คอมพิวเตอร์ยังเปิดอยู่”

“นิยายเรื่องนี้พิมพ์ค้างอยู่บนหน้าจอครับ”

“อย่างนี้เอง” พอดีนึกขึ้นได้ ข้าพเจ้าจึงถามนายตำรวจคางะ “นิยายนั้นเขียนไปได้แค่ไหนแล้วล่ะ”

“แค่ไหนหมายถึงยังไงครับ”

“หมายความว่าเขียนได้กี่หน้าแล้ว”

ข้าพเจ้าบอกเขาแล้วว่าฮิดากะต้องเขียนสามสิบหน้าภายในคืนนี้

“รูปแบบเอกสารบนคอมพิวเตอร์ไม่เหมือนแบบฟอร์มกระดาษต้นฉบับครับ เลยกบอกไม่ได้แน่นอน แต่อย่างน้อยไม่ใช่แค่หน้าสองหน้าแน่”

“ถ้ารู้วาก็หน้าก็น่าจะเดาเวลาลงมือของคนร้ายได้ไม่ใช่หรือ เพราะตอนฉันออกจากบ้านฮิดากะ เขายังไม่ได้ลงมือทำงานเลย”

“เรื่องนั้นทางเราก็คิดอยู่เหมือนกัน แต่เชื่อว่าเขียนต้นฉบับได้ด้วยความเร็วคงที่นี้ครับ”

“ก็จริง แต่อย่างน้อยก็คิดว่าน่าจะมีขีดจำกัดของความเร็วสูงสุดอยู่”

“ของคุณฮิดากะจะประมาณสักเท่าไรครับ”

“เอ ไม่รู้สิ เขาเคยบอกครั้งนึงว่าราวชั่วโมงละสี่หน้า”

“ถ้าจนถึงจะเร่งยังไง ก็ประมาณหกหน้าสิครับ”

“ก็คงประมาณนั้นแหละ”

คางะฟังแล้วเงยไปชั่วคราว เหมือนกำลังคำนวณในหัว

“มีอะไรขัดแย้งกันรีเปล่า” ข้าพเจ้าถาม

“เอ ไม่ทราบสิครับ” นายตำรวจคางะส่ายหน้า “นิยายที่ค้างอยู่ในคอมฯ ยังไม่ได้ตรวจสอบด้วยซ้ำว่าเป็นของที่จะลงงวดนี้”

“อ้าว จริงด้วย อาจแค่ตั้งไฟล์เก่าที่เคยลงแล้วออกมาดู”

“พຽ່ງนี้ตั้งใจจะถามทางสำนักพิมพ์เกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่ครับ”

ข้าพเจ้าย้อนคิดทันที ได้ยินคุณริเอะบอกว่าฟูจิโอะ มียาโกะกลับไป ตอนราวห้าโมง ฮิดากะโทรมาหาราวหกโมงเศษ ระหว่างนั้นถ้าเขียนนิยายตลอดคงได้ห้าหกหน้า ปัญหาคือได้มากกว่านั้นอีกก็หน้า

“เอ่อ เรื่องแบบนี้อาจเป็นความลับด้านการสอบสวนนะ” ข้าพเจ้าลองถามนายตำรวจคางะ “ไอ้ที่เรียกว่าเวลาประมาณการตายนะ ตำรวจคิดว่าราวกี่โมง”

“เป็นความลับทางการสอบสวนจริงๆ ครับ” คางะยิ้มเพื่อน “แต่เอาเถอะ รายละเอียดคงต้องรอผลการชันสูตรนะครับ แต่ความเห็นของเราคือระหว่างห้าโมงเย็นถึงหนึ่งทุ่ม ซึ่งไม่น่าจะผิดไปจากนี้สักเท่าไรครับ”

“ฉันได้รับโทรศัพท์ตอนหกโมงเศษ...”

“ครับ แสดงว่าต้องระหว่างหกโมงเย็นถึงหนึ่งทุ่ม”
อะไรกันนี่

หมายถึงฮิดากะถูกฆ่าหลังโทรศัพท์หาข้าพเจ้าไม่นาน

“ฮิดากะถูกฆ่ายังไงนะ”

นายตำรวจคงจะมีสีหน้างงวยกับคำรำพึงของข้าพเจ้า คงคิดว่าไม่น่าจะเป็นคำพูดของคนพบศพ แต่ความจริงคือจำสภาพศพไม่ได้ ต้องสารภาพว่ากลัวเสียจนไม่กล้ามองตรงๆ

พอข้าพเจ้าบอกความจริงเช่นนั้น เขาถึงเข้าใจ

“เรื่องนี้ก็ต้องรอผลการชันสูตรอีกเหมือนกัน แต่พูดง่ายๆ คือถูกรัดคอครับ”

“หมายถึงถูกรัดคอ...ด้วยเชือกหรืออะไร”

“สายโทรศัพท์พันอยู่ที่คอ”

“อะไรกันนี่...”

“แล้วยังมีแผลภายนอกอีกแผลหนึ่ง เหมือนจะถูกทุบที่ศีรษะด้านหลัง คิดว่าน่าจะใช้ที่ทับกระดาษของเหลือซึ่งตกอยู่ในที่เกิดเหตุ”

“ทุบจากด้านหลัง พอหมดสติก็รัดคอ”

“ตอนนี้เรากำลังสืบว่า” นายตำรวจคงจะพูด จากนั้นกระซิบบว่า “คิดว่าจะแถลงข่าวแบบนั้น แต่อย่าเพิ่งบอกใครจนกว่าจะแถลงข่าวแล้วนะครับ”

“อ้อ แนนอน”

ไม่นานรถตำรวจก็มาถึงหน้าคอนโดฯ

“ขอบใจนะที่มาส่ง ช่วยได้มากเลย” ข้าพเจ้ากล่าวคำขอบคุณ

“ทางนี้ก็ได้เรื่องที่เป็นประโยชน์มาก ขอขอบคุณเช่นกันครับ”

“งั้นแค่นี้ละ”

ข้าพเจ้ากำลังจะลงจากรถ ทว่า “เดี๋ยวล่ะ” นายตำรวจจะเรียก “ช่วยบอกชื่อนิตยสารที่ลงนิตยสารให้หน่อยได้ไหมครับ”

ข้าพเจ้าบอกชื่อนิตยสารรายเดือนของสำนักพิมพ์ไซเม แต่เขา
ส่ายหน้า “นิตยสารที่ลงนิตยสารของครูโนโนกุชินะครับ”

ข้าพเจ้าเก๊กหน้าขริมแก้มแล้วบอกชื่อนิตยสารอย่างห้วนๆ คงจะ
จดชื่อนั้นลงในสมุด

กลับถึงห้อง ข้าพเจ้านั่งเหม่อบนโซฟาพักใหญ่ หวนคิดถึงเรื่องที่เกิด
ขึ้นตลอดวันนี้ ไม่อยากเชื่อว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง ในช่วงชีวิตคน
คนหนึ่งคงไม่มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นบ่อยแน่ พอคิดได้ดังนั้น แม้จะเป็นวัน
แห่งความโศกเศร้า แต่ก็ไม่อยากนอน ไมลึ ถึงจะข่มตานอนคืนนี้คง
นอนไม่หลับ

ข้าพเจ้าเกิดความคิดหนึ่งขึ้นมาในตอนนั้น ประสบการณ์นี้ต้อง
จดบันทึก เขียนเรื่องราวเกี่ยวกับเพื่อนถูกฆ่าเก็บเอาไว้

นั่นเป็นที่มาของบันทึกนี้ ตั้งใจว่าจะเขียนจนกว่าความจริงจะถูก
เปิดเผย

4

หนังสือพิมพ์กรอบเข้าลงข่าวการตายของฮิดากะ เมื่อคืนไม่ได้
ดูโทรทัศน์ แต่บ้านนี้อาจถูกนำเสนอเป็นข่าวใหญ่ไปแล้วก็ได้ หมู่นี้หลัง
ห้าทุ่มแล้วยังมีรายการข่าวอยู่

หนังสือพิมพ์พาดหัวข่าวสั้นๆ ในมุมของหน้าหนึ่ง ส่วนรายละเอียด
ของคดีไปปรากฏในหน้าข่าวอาชญากรรม ลงรูปบ้านฮิดากะใหญ่ बै่อเริ่ม
ข้างในนั้นเป็นภาพใบหน้าฮิดากะ คาดว่าถ่ายไว้สำหรับใช้กับนิตยสาร

เนื้อหาข่าวส่วนใหญ่ถูกต้องตามความจริง เพียงแต่ระบุการพบศพ

ว่า ‘คนรู้จักแจ้งว่าไฟในบ้านดับไป คุณริเอะผู้เป็นภรรยาจึงกลับบ้านพบคุณฮิตาคะล้มอยู่ในห้องทำงานชั้นหนึ่ง’ ผู้อ่านอาจเข้าใจผิดได้ว่าผู้พบศพคือคุณริเอะคนเดียว ไม่มีชื่อข้าพเจ้าปรากฏที่ใด

ตามข่าวบอกว่าตำรวจสอบสวนทั้งสองแนวทาง คืออาจเป็นการกระทำของคนร้ายที่บังเอิญผ่านมา หรือเป็นการลงมือของคนรู้จัก เพราะกุญแจประตูบ้านล็อกอยู่ จึงคิดว่าบางทีคนร้ายอาจเข้าออกจากทางหน้าต่างห้องทำงาน

พอปิดหนังสือพิมพ์ ลูกจะไปเตรียมอาหารเช้า เสี่ยงกริ่งก็ดังขึ้น คุณาพิกาเพิ่งจะแปดโมงเศษ ไม่ได้นัดใครให้มาหาเช้าอย่างนี้ ข้าพเจ้าจึงยกหูอินเตอร์โฟนที่ไม่ค่อยได้ใช้นัก

“ครับ”

“อู๋ อาจารย์โนโนกุชิใช่ไหมคะ” เสียงผู้หญิงพูดกระหืดกระหอบ

“ก็ใช่ครับ”

“ขอโทษที่มารบกวนแต่เช้านะคะ ดิฉันมาจากสถานีโทรทัศน์ XX นะคะ อยากสอบถามเกี่ยวกับเหตุการณ์เมื่อคืนนี้หน่อยได้ไหมคะ”

น่าตกใจจริง ทั้งที่ไม่มีชื่ออยู่บนหนังสือพิมพ์ แต่พวกนักข่าวสถานีโทรทัศน์สี่บีรู้แล้วว่าข้าพเจ้าเป็นคนพบศพ

“เออ” ข้าพเจ้าคิดหาคำตอบ จะตอบส่งๆ ไม่ได้ “เรื่องอะไรหรือครับ”

“คือเกี่ยวกับเหตุการณ์ฆาตกรรมคุณฮิตาคะ คุณอิโกะที่บ้าน ได้ยินว่าอาจารย์โนโนกุชิเป็นคนพบศพพร้อมกับคุณริเอะภรรยาคุณฮิตาคะ เป็นความจริงใช่ไหมคะ”

คิดว่าน่าจะเป็นผู้รายงานข่าวของรายการคุยข่าว รู้สึกงงเล็กน้อย ที่เรียกข้าพเจ้าเป็นอาจารย์หน้าตาเฉย

แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อถูกถามแบบนี้จะพูดปดก็ไม่ได้

“ครับ เป็นความจริงครับ” ข้าพเจ้าตอบ

เสียงฮือฮาด้านนอกดังทะลุประตูเข้ามา

“อาจารย์มีธุระอะไรถึงได้ไปที่บ้านคุณฮิดากะคะ”

“ขอโทษครับ เรื่องที่จำเป็นผมบอกตำรวจไปหมดแล้ว”

“ดูจากสภาพบ้านแล้วรู้สึกประหลาดถึงได้ติดต่อคุณริเอะไปใช่ไหมคะ ที่ว่าประหลาดนี้ประหลาดยังไงช่วยบอกรายละเอียดหน่อยได้ไหมคะ”

“กรุณาไปถามตำรวจนะครับ” ข้าพเจ้าวางหูอินเตอร์โฟน

เคยได้ยินมาเหมือนกันว่าพวกนักข่าวโทรทัศน์ทำข่าวกันอย่างไรมารายท เรื่องเพิ่งเกิดเมื่อวาน ไม่เข้าใจหรือว่าทางนี้ยังไม่พร้อมจะพูดอะไรต่อหน้าผู้คน

ตัดสินใจว่าวันนี้จะไม่ออกไปไหน แม้จะเป็นห่วงเรื่องทางบ้านฮิดากะ แต่ก็ไม่ควรเข้าไปใกล้ที่เกิดเหตุ

ขณะกำลังอุณมนในไม่โครเวฟ เสียงกริ่งดังขึ้นอีก

“ผมมาจากสถานีโทรทัศน์นะครับ ขอสอบถามสักเล็กน้อยได้ไหมครับ” คราวนี้เป็นเสียงผู้ชาย “ผู้คนที่ประเทศกำลังอยากรู้ข้อมูลโดยละเอียดครับ”

ถ้าไม่มีเรื่องเศร้าเกี่ยวกับการตายของฮิดากะ คำพูดใหญ่โตเกินจริงนั้นคงทำให้เปลอฮิ้มเพื่อนได้

“ผมแค่พบศพเท่านั้น”

“แต่คุณสนิทสนมกับคุณฮิดากะใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ แต่ผมไม่มีรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์จะพูด”

“ขอแค่เดี๋ยวเดียว” ชายคนนั้นยื้อ

ข้าพเจ้าถอนหายใจ ถ้าขึ้นยังให้พวกนี้มาชุมนุมกันอยู่หน้าห้อง ต้องสร้างความเดือดร้อนให้เพื่อนบ้าน เรื่องนี้เป็นสิ่งที่กังวลที่สุดในตอนนี้

ข้าพเจ้าวางหูอินเตอร์โฟน ออกไปเปิดประตู เท่านั้นเองไม่โครโฟนจำนวนมากยื่นเข้ามาพร้อมกัน

สุดท้ายช่วงเช้าหมดไปกับการถูกรุมล้อมสัมภาษณ์ อาหารเช้าแทบไม่ได้กินเป็นเรื่องเป็นราว จนหลังเที่ยงแล้วถึงได้กินอุ้งสำเร็จรูประหว่างดูรายการคุยข่าว เห็นใบหน้าตัวเองฉายเต็มหน้าจอแล้วแทบสลัดคำให้สัมภาษณ์เมื่อเช้าถูกนำมาออกอากาศแล้ว

“คบกันมาตั้งแต่สมัยเรียนประถมหรือคะ คุณโนโนกุชิเห็นว่าคุณฮิดากะเป็นคนยังไงคะ” ผู้รายงานข่าวหญิงถามเสียงดังลั่น

คำถามนี้ทำให้ตัวข้าพเจ้าในจอครุ่นคิดอยู่นานมาก ไม่รู้ตัวเลยว่านี่เปรียบนานขนาดนั้น ภาพในจอดูยืดเยื้อ บางทีคงเพราะตัดต่อไม่ทันดูภาพในจอแบบนี้แล้วเห็นเลยว่าผู้สื่อข่าวที่อยู่รอบๆ ทำท่าร้อนรน

“คิดว่าเป็นคนที่มีความเป็นตัวเองสูงครับ” ข้าพเจ้าในจอพูดออกมาในที่สุด “บางครั้งก็รู้สึกว่าเป็นคนดีเหลือเกิน แต่บางครั้งก็ตกใจกับความเลือดเย็นของเขา แต่คนส่วนใหญ่ก็เป็นแบบนี้ไม่ใช่หรือครับ”

“ที่ว่าเลือดเย็นนั้น อย่างเช่นเรื่องอะไรคะ”

“อย่างเช่น...” พูดแล้วก็ต้องเอียงคอคิดทันที “ตอนนี้ยังไม่ออกครับ แล้วก็ไม่อยากจะพูดเรื่องนั้นตอนนี้”

แต่สิ่งที่อยู่ในหัวข้าพเจ้าตอนนี้คือเรื่องฮิดากะฆ่าแม่ว แต่ไม่ใช่เรื่องที่จะออกอากาศสู่สาธารณชนได้

“อยากจะบอกอะไรกับคนร้ายที่ฆ่าคุณฮิดากะไหมครับ” หลังคำถามไว้สาระอีกหลายคำถาม ผู้รายงานข่าวหญิงจึงยิงคำถามยอดฮิต

“ไม่มีครับ” ข้าพเจ้าตอบ เหมือนเหล่าผู้สื่อข่าวจะผิดหวัง

จากนั้นพิธีกรในห้องส่งเริ่มอธิบายถึงผลงานที่ผ่านมาในฐานะนักประพันธ์ของฮิดากะ เบื้องหลังการเขียนเรื่องหลายรูปแบบต้องมาจากความสัมพันธ์กับผู้คนอันซับซ้อนของตัวผู้ประพันธ์เป็นแน่ คดีในครั้งนี้ก็น่าจะมาจากเรื่องเหล่านั้น เหมือนเขาอยากจะทำเรื่องไปทางนั้น

เมื่อพูดถึงปัญหาเกี่ยวพันกับฮิดากะในช่วงหลัง ได้มีการหยิบยกเรื่องการทักท้วงจากญาติของชายผู้เป็นต้นแบบของผลงานเรื่อง ‘แดนห้ามล่ำ’

แต่ดูท่าพวกเขายังไม่รู้ว่าฟูจิโอะ มียาโกะ ญาติของผู้ล่วงลับได้มาบ้าน ฮิดากะเมื่อวานนี้ด้วย

ไม่เพียงพิธีกร แม้แต่ดาราผู้แคंबังเชิญมาเป็นแขกรับเชิญยังพูดถึงการเสียชีวิตของฮิดากะอย่างสนุกปาก ข้าพเจ้ารู้สึกขัดใจขึ้นมาจึงปิด สวิตซ์โทรทัศน์ หากอยากได้ข้อมูลเกี่ยวกับคดีใหญ่ ต้องดูสถานีโทรทัศน์ เอ็นเอชเคเท่านั้น แต่โชคร้ายการเสียชีวิตของฮิดากะไม่ใช่เหตุการณ์ที่สถานี โทรทัศน์สาธารณะจะนำมาทำเป็นรายงานพิเศษ

โทรศัพท์ดังขึ้น วันนี้คงไม่รู้ตั้งกี่ครั้งแล้ว แต่ถ้าบังเอิญเป็นเรื่องเกี่ยวกับงานจะดูไม่ผิด จึงต้องรับสายทุกครั้ง ที่ผ่านมามทุกสายมาจากสื่อมวลชน

“ครับ โนโนกุชิครับ” น้ำเสียงเริ่มห้วน

“ฮัลโหล ฮิดากะค่ะ”

เสียงหนักแน่นนั้นเป็นของคุณริเอะไม่ผิดแน่

“อ้าว สวัสดีครับ” ในกรณีแบบนี้จะต้องพูดอย่างไรดี กะทันหันจน นึกไม่ออก “หลังจากนั้นเป็นยังไงบ้างครับ” เป็นคำถามประหลาด แต่ไม่รู้ จะถามอะไรนอกจากนี้

“เมื่อวานดิฉันมาพักที่บ้านแม่ จริงๆ แล้วต้องติดต่อหลายที่เลย แต่ยังไม่มีการติดต่อใดๆ”

“นั่นสิ แล้วตอนนี้อยู่ที่ไหนครับ”

“อยู่ที่บ้านค่ะ เมื่อเช้าตำรวจติดต่อมาบอกว่าอยากดูที่เกิดเหตุพร้อมกับฟังเรื่องราวอีกครั้งค่ะ”

“แล้วเสร็จหรือยังครับ”

“เสร็จแล้วค่ะ แต่ตำรวจยังอยู่เลย”

“พวกสื่อมวลชนตี้อมากเลยใช่ไหมครับ”

“ค่ะ แต่คนของสำนักพิมพ์ กับคนในวงการโทรทัศน์ที่เป็นเพื่อนกับสามีมาช่วยรับหน้า ก็เบาแรงไปได้เยอะเลยค่ะ”

“หรือครับ” กำลังจะบอกว่าโชคดีจัง แต่ยังปากไว้ได้ทัน เพราะ

ไม่เหมาะจะพูดกับแม่ฝ่ายผู้เพิ่งสูญเสียสามีไปเมื่อคืน

“ว่าแต่คุณโนโนกุชิ พวกนักข่าวโทรทัศน์คงมากลุ่มรวมจนเดือดร้อน
สินะ ดิฉันไม่ได้ดูเอง แต่คนของสำนักพิมพ์เขาบอก เลยต้องโทรศัพท์มา
ขอโทษนี่แหละค่ะ”

“อย่างนั้นหรือครับ ผมไม่เป็นไรหรอกครับ ตอนนี้นักข่าวก็สงบ
ลงไปแล้ว”

“ขอโทษจริงๆ ค่ะ”

น้ำเสียงขออภัยจากใจจริง ทั้งที่ เป็นผู้เสียใจที่สุดในตอนนี้ ยังมีแก๊ใจ
นึกถึงคนอื่น ช่างน่านับถือ เป็นการตอกย้ำความคิดว่าเธอเป็นผู้หญิง
แกร่งจริงๆ

“มีอะไรให้ช่วยไหม บอกผมได้ไม่ต้องเกรงใจนะครับ”

“ไม่เป็นไร ญาติของสามีกับแม่ดิฉันมาช่วยด้วย ไม่เป็นไรค่ะ”

“หรือครับ”

ฮิดากะมีพี่ชายอายุมากกว่าสองปี ข้าพเจ้านึกขึ้นได้ว่าพี่ชายและ
พี่สะใภ้เป็นคนดูแลมารดาวัยชรา

“แต่ถ้ามีอะไรที่ผมช่วยได้ ก็บอกมาเลยนะครับ”

“ขอบคุณค่ะ ัจันดิฉันขอตัวก่อนนะค่ะ”

“ขอบคุณที่อุตสาห์โทรมาครับ”

หลังวางสาย ข้าพเจ้าคิดเรื่องคุณริเอะอยู่พักใหญ่ เธอคิดจะใช้ชีวิต
ต่อไปอย่างไร ตัวเธอยังสาว และได้ยินว่าที่บ้านทำธุรกิจขนส่งค่อนข้างมี
ฐานะ คงไม่เดือดร้อนในการทำกิน เพียงแต่คงใช้เวลานานหน่อยกว่าจะ
หายขวัญเสีย เพราะเพิ่งจะแต่งงานได้แค่เดือนเดียว

คุณริเอะเคยเป็นเพียงแฟนผู้คลั่งไคล้नियाขของฮิดากะ จนมีโอกาส
ได้พบเจ้าตัวในเรื่องงาน จากนั้นก็คบหากันเป็นการส่วนตัวเรื่อยมา
นั่นหมายถึงเมื่อคืน เธอได้สูญเสียของรักสองสิ่งพร้อมกัน สิ่งหนึ่งคือสามี
อีกสิ่งหนึ่งคือ ผลงานใหม่ของนักประพันธ์ฮิดากะ คุณอิโกะ

ขณะกำลังคิดเช่นนั้นอยู่ เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นอีก เขาติดตอให้ไป
ออกรายการคุยข่าว แต่ข้าพเจ้าปฏิเสธทันที

5

นายตำรวจคงจะมาถึงหกโมงเย็นเศษๆ เสียงกึ่งของอินเตอร์โฟน
ทำให้นึกเอื่อม พวกสื่อมวลชนอีกแล้วหรือ ครั้นออกไปดูกลายเป็นนายตำรวจ
คงจะ แต่ไม่ได้มาคนเดียว เขาพานายตำรวจมาคิมูระ ผู้นำจะอายุน้อยกว่า
เล็กน้อยมาด้วย

“ขอโทษครับ มีเรื่องอยากถามสักสองสามข้อ”

“นี่ก้อยู่แล้วจะต้องมีคนมาถามอีก เอ้า เข้ามาสิ”

แต่นายตำรวจคงจะไม่มีที่ท่าว่าจะถอดรองเท้า “กำลังกินข้าวอยู่
หรือครับ” เขาถาม

“เปล่า ยังหรงอก กำลังคิดว่าจะกินอะไรอยู่พอดี”

“ถ้าจั้น ออกไปกินข้างนอกกันใหม่ครับ อันที่จริงเราตระเวนสอบสวน
ยุ่งจนแม้แต่ข้าวกลางวันยังไม่ได้กินเลย เนอะ”

นายตำรวจคงจะขอความเห็น นายตำรวจมาคิมูระทำหน้าที่เป็น
ยืมเพื่อนมองกลับมา

“อ้อ ได้สิ จั้จะกินที่ไหนดี มีร้านทงคัตสึอร่อยอยู่ร้านหนึ่ง ไปที่นั่น
ดีไหม”

“พวกเราที่ไหนก็ได้ครับ” ว่าแล้วก็ทำหน้าที่เหมือนนี่ก้อย นายตำรวจ
คงจะยกนิ้วโป้งชี้ไปด้านหลัง “ข้างหน้านี้มีร้านอาหารแบบครอบครัวใช้ใหม่
ครับ ไซร้านที่เมื่อคืนครูไปรีเปล่า”

“ใช่ จะไปที่นั่นหรือ”

“ไปที่นั่นได้ไหมครับ อยู่ใกล้แล้วก็เติมกาแฟได้ไม่อันด้วย”

“ดีจังครับ” นายตำรวจมาคิมูระพูดสนับสนุน

“ก็ได้นะ ฉันขอไปแต่งตัวก่อน”

ระหว่างให้เขารอข้าพเจ้าเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว ข้าพเจ้าคิดถึงเหตุผลที่ควรจะชวนไปที่ร้านอาหารนั้น คงมีเหตุผลบางอย่าง หรือเพียงเพราะอยู่ใกล้และเติมกาแฟได้ไม่อันอย่างที่เขابอก

สุดท้ายข้าพเจ้าออกจากห้องโดยไม่พบคำตอบ

ที่ร้านอาหารข้าพเจ้าสั่งข้าวหน้าซีสูกัง ส่วนนายตำรวจคงกับนายตำรวจมาคิมูระสั่งชุดสเต็กเนื้อแกะและชุดแฮมเบิร์ก

“นิยายเรื่องนั้น” หลังบริกรจากไปนายตำรวจคงจะพูดขึ้นก่อน “เรื่องที่ค้างอยู่ในคอมฯ ของคุณฮิดากะนะครับ ที่ชื่อ ‘บานประตูน้ำแข็ง’”

“อ้อ รู้ละ ที่ว่าจะตรวจสอบว่าเป็นเรื่องที่เขียนเมื่อวาน หรือว่าเป็นการดึงไฟล์ส่วนที่ลงนิตยสารแล้วขึ้นหน้าจอ ตกลงรู้ชัดแล้วยัง”

“รู้แล้วครับ เหมือนจะเป็นส่วนที่เขียนเมื่อวาน คนของสำนักพิมพ์ไซเมบอกว่ามันต่อกับส่วนที่ลงนิตยสารไปแล้วได้พอดี”

“นั่นแสดงว่าก่อนจะถูกฆ่า เขากำลังง่วนทำงานทีเดียว”

เพราะใกล้จะต้องออกเดินทางไปแคนาดา ฮิดากะคงต้องเร่งทำงานอย่างเอาเป็นเอาตาย ปกติเขาจะหาเหตุผลต่างๆ มาอ้างและปล่อยให้บรรณาธิการรอหน้าตาเฉย

“เพียงแต่มันประหลาดหน่อย” นายตำรวจคงจะโน้มตัวมาข้างหน้าเล็กน้อย วางศอกขวามือบนโต๊ะ

“ประหลาด หมายถึง”

“จำนวนหน้าของต้นฉบับ เมื่อคำนวณเป็นหน้าละสี่ร้อยตัวอักษรจะนับได้ยี่สิบเจ็ดหน้า ถ้าเริ่มเขียนตอนห้าโมงเศษหลังคุณฟูจิโอะกลับไปคิดว่าน่าจะมากเกินไปหน่อย เท่าที่ถามครูโนในกุชิเมื่อคืน ความเร็วใน

การเขียนของคุณฮิดากะคือชั่วโมงละสี่ถึงหกหน้าใช่ไหมครับ”

“ยี่สิบเจ็ดหน้ารี เยอะจริงๆ ด้วย”

ข้าพเจ้าไปบ้านฮิดากะตอนสองทุ่ม สมมุติว่าฮิดากะยังมีชีวิตอยู่ที่ แสดงว่าต้องเขียนด้วยความเร็วชั่วโมงละเก้าหน้า

“ถ้าอย่างนั้น” ข้าพเจ้าพูด “เขาอาจจะโกหกก็ได้”

“หมายความว่าไงครับ”

“ความจริงแล้วช่วงกลางวันเมื่อวานอาจเขียนไว้แล้วสิบหรือยี่สิบหน้า แต่แกล้งพูดตามสไตล์เขาว่า ยังไม่ได้เขียนเลยสักหน้าก็ได้”

“คนของสำนักพิมพ์ก็มีความเห็นแบบนั้นเหมือนกัน”

“ก็คงใช่แหละ” ข้าพเจ้าพยักหน้า

“ตอนคุณริเอะออกจากบ้าน คุณฮิดากะบอกว่าคงจะไปถึงโรงแรม ดึกหน่อยครับ แต่ความจริงเขาเขียนได้ยี่สิบเจ็ดหน้าตั้งแต่ก่อนสองทุ่ม ‘บานประตูน้ำแข็ง’ ลงนิตยสารครั้งละประมาณสามสิบหน้า เรียกได้ว่าเกือบจะเสร็จแล้ว ถ้าล่าช้ายังพอเข้าใจ แต่มีการเสร็จเร็วกว่ากำหนดขนาดนี้ ด้วยหรือครับ”

“ก็น่าจะมีนะ งานเขียนไม่ใช่งานใช้เครื่องจักรกล ถ้าไอเดียไม่กระฉูด บางครั้งต้องจ้องโต๊ะหลายชั่วโมงโดยเขียนไม่ได้สักหน้า กลับกันถ้าไอเดีย แล่นปฐูบปฐาดเมื่อไหร่ ก็เขียนได้ไหลลื่น”

“คุณฮิดากะก็มีแนวโน้มอย่างนั้นหรือครับ”

“ก็มีนะ จะว่าไปนักเขียนแทบทุกคนเป็นอย่างนั้นไม่ใช่หรือ”

“อย่างนั้นหรือครับ แน่นอนว่าตัวผมคาดเดาไม่ถูกหรอก” นายตำรวจ คางะเอนตัวกลับไปนั่งท่าเดิม

“ไม่เข้าใจว่าทำไมต้องใส่ใจเรื่องจำนวนหน้าด้วย” ข้าพเจ้าพูด “สรุปว่าตอนคุณริเอะออกจากบ้าน นิยายยังเขียนไม่เสร็จ แต่ตอนพบศพ เขียนเกือบเสร็จแล้วใช่ไหมล่ะ หมายถึงจนถึงตอนฮิดากะถูกฆ่าตาย เขายังทำงานอยู่ ก็แค่นั้นไม่ใช่หรือ”

“อาจจะใช้ครับ” นายตำรวจคงจะพยักหน้า แต่เหมือนยังไม่เห็นด้วย ดูเหมือนตำรวจจะไม่พอใจอะไรจนกว่าจะได้ตรวจสอบอย่างถึงที่สุด แม้แต่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ เขาคิดขณะมองครุฑรุ่นน้องในอดีต

บริการนำอาหารมา การสนทนาจึงขาดช่วง

“ว่าแต่ศพของฮิดากะเป็นยังไงแล้วนะ” ข้าพเจ้าลองถาม “เห็นว่า จะชันสูตรหรืออะไรเนี่ย”

“ผ่านไปแล้ววันนี้ครับ” ว่าแล้วนายตำรวจคงจะมองนายตำรวจ มาคิมูระ “แกต้องไปดูไม่ใช่หรือ”

“เปล่า นะครับ ถ้าไปดู คงไม่มานั่งกินอยู่อย่างนี้หรอกครับ” นาย ตำรวจมาคิมูระทำหน้าบูดขณะใช้ส้อมจิ้มแฮมเบิร์ก

“ก็จริงนะ” คงจะยิ้มเพื่อน “การชันสูตรมีอะไรหรือครับ”

“เปล่า” เพียงแค่คิดว่าน่าจะมีเวลาประมาณการตายชัดเจนแล้ว รีไปเล่า”

“ตัวผมยังไม่เห็นรายงานการชันสูตรอย่างละเอียดครับ แต่น่าจะ ชัดเจนแล้ว”

“มันแม่นยำรีไปเล่านะ”

“ก็อยู่ที่ว่าประเมินจากอะไร อย่างเช่น” เขาพูดค้างไว้แล้วส่ายหน้า “ไม่ละ ไม่พูดดีกว่าครับ”

“ทำไมละ”

“เดี๋ยวข่าวหน้าสี่สัปดาห์จะไม่ค่อย” เขาชี้ที่จานของข้าพเจ้า

“อ้อ” ข้าพเจ้าพยักหน้า “งั้นไม่ฟังดีกว่า”

นายตำรวจคงจะผงกศีรษะราวจะบอกว่าดีแล้ว

ระหว่างรับประทานอาหาร เขาไม่พูดถึงเรื่องคดี ส่วนใหญ่จะถาม เกี่ยวกับเรื่องอ่านสำหรับเด็กที่ข้าพเจ้าเขียน ระยะเวลาหลังนมเริ่ม แบบไหนที่เด็กนิยมอ่าน คิดอย่างไรกับเด็กที่ไม่ชอบอ่านหนังสือ เป็นต้น

ข้าพเจ้าเล่าว่าหนังสือขายดีมักเป็นหนังสือแนะนำของกระทรวง

ศึกษา และการที่เด็กไม่ชอบอ่านหนังสือเป็นผลมาจากพ่อแม่

“พูดง่ายๆ คือ ทั้งที่พ่อแม่สมัยนี้ไม่ชอบอ่านหนังสือ แต่คิดว่าต้องให้ลูกอ่าน ตัวเองไม่ชอบอ่านหนังสืออยู่แล้ว ก็เลยไม่รู้ว่าจะให้ลูกอ่านอะไรดี สุดท้ายจึงพึ่งหนังสือที่หลงแนะนำ หนังสือแบบนั้นมีแต่เรื่องหนักๆ ไม่สนุกเลยแม้แต่น้อย เด็กก็เลยไม่ชอบอ่านหนังสือ กลายเป็นวงจรอุบาทว์ซ้ำซาก”

นายตำรวจทั้งสองกินสติกเกอร์ขณะฟังสิ่งที่ข้าพเจ้าเล่าด้วยสีหน้าสนใจ ไม่รู้ว่าฟังอย่างจริงจังแค่ไหน

อาหารชุดที่พวกเขาสั่งมีกาแฟบริการตบท้าย ข้าพเจ้าจึงสั่งนมร้อนเพิ่ม

“สูบบุหรี่ไหมครับ” นายตำรวจคางะถามพลางยื่นมือจะไปหยิบที่เขี่ยบุหรี่

“ไม่ละ ใจ” ข้าพเจ้าตอบ

“ฮะ เลิกแล้วหรือครับ”

“ใช่ เลิกได้สองปีแล้ว โดนหมอสั่งห้าม เพราะกระเพาะไม่ดี”

“หรือครับ ถ้าอย่างนั้นน่าจะไปนั่งโต๊ะห้ามสูบบุหรี่” เขาชักมือที่ยื่นจะไปหยิบที่เขี่ยบุหรี่กลับ “พอพูดถึงนักเขียน มักมีภาพลักษณ์ว่าต้องสูบบุหรี่ เห็นว่าคุณฮิดากะก็สูบบุหรี่”

“อ้อใช่ ห้องเขาตอนทำงานอย่างกับกำลังรมยาไล่แมลงเลยทีเดียว”

“เมื่อคืนตอนพบศพเป็นยังไงบ้างครับ ในห้องยังมีควันคลุ้งอยู่ไหมครับ”

“เอ เป็นยังไงน้ำ ก็ตอนนั้นกำลังสับสน” ข้าพเจ้าจิบนมแล้วคิด “ก็คงมีควันคลุ้งอยู่หน่อยมั้ง ใช่ คิดว่าน่าจะเป็นอย่างนั้น”

“หรือครับ” นายตำรวจคางะยกถ้วยกาแฟขึ้นมาดื่ม จากนั้นหยิบสมุดจดออกมา “มีเรื่องอยากขอคำยืนยันหน่อยครับ เรื่องตอนครูไปบ้านฮิดากะตอนสองทุ่มนะครับ”

“ได้”

“ตอนนั้นคุณโนโนกุชิกดอินเตอร์โฟนแล้วก็ยังไม่มียี่เสียงตอบ และเห็นไฟในบ้านปิดหมดทุกดวง จึงโทรศัพท์ไปที่โรงแรมซึ่งคุณริเอะพักซะใหม่ครับ”

“ใช่สิ”

“พูดถึงเรื่องไฟ” นายตำรวจคางะมองตรงมาที่ข้าพเจ้า “มันปิดหมดทุกดวงจริงๆ หรือครับ”

“ปิดหมดทุกดวง ไม่ผิดแน่” ข้าพเจ้าตอบพร้อมกับมองหน้าเขากลับ

“แต่หน้าต่างห้องทำงาน มองจากประตูไม่เห็นไฟไหม้ครับ คุณได้อ้อมไปทางสวนรีเปล่าครับ”

“เปล่า ไม่ได้อ้อมไปทางสวน แคะเง้อคอตตรงประตูก็รู้ว่าไฟห้องทำงานดับอยู่”

“อย่างนั้นหรือครับ” นายตำรวจคางะทำหน้าที่สงสัยเล็กน้อย

“ต้นซากุระใหญ่อยู่ตรงกับหน้าต่างห้องทำงาน ถ้าห้องทำงานเปิดไฟอยู่ จะเห็นซากุระชัดเจนเลย”

“อ้อ อย่างนี้เอง” นายตำรวจคางะพยักหน้ากับนายตำรวจมาคิมูระ “งั้นก็เข้าใจแล้ว”

“นี่เป็นปัญหาใหญ่นักกรี”

“เปล่าครับ เป็นแค่การตรวจสอบธรรมดา เพราะถ้ารายงานไม่ชัดเจนเดี๋ยวจะถูกเจ้านายว่าเอาได้ครับ”

“เข้มงวดจัง”

“ไม่ว่าวงการไหนก็เหมือนกันแหละครับ” นายตำรวจคางะเผยยิ้มชวนให้คิดถึงสมัยที่ยังเป็นครู

“เอ่อ แล้วการสอบสวนเป็นยังไง รู้อะไรบ้างแล้ว” มองหน้านายตำรวจทั้งสองสลัดกัน สุดท้ายไปหยุดอยู่ที่ใบหน้าของนายตำรวจคางะ

“ก็เพิ่งจะเริ่มต้นเองนะครับ” นายตำรวจคางะพูดอย่างสุภาพ

คงแฝงนัยว่าบอกเรื่องการสอบสวนไม่ได้

“ข่าวในโทรทัศน์บอกว่าอะไรนะ การกระทำของคนแปลกหน้าใช้ม็ย บอกว่ามีความเป็นไปได้ที่จะเป็นแบบนี้ หมายถึงคนร้ายบุกกรุกเข้ามาหมายถึงขโมยของ แต่เจอฮิดากะเสียก่อน จึงฆ่าเสียอย่างนั้นแหละ”

“ก็มีความเป็นไปได้อยู่บ้าง”

“ฉันแสดงว่าไม่ค่อยจะคิดถึงเรื่องนั้นแหละ”

“ใช่ครับ” นายตำรวจคางะดูเกรงใจรุ่นน้องที่อยู่เคียงข้าง “โดยส่วนตัวผมคิดว่าเป็นไปได้น้อยครับ”

“ทำไมล่ะ”

“ปกติโจรลักขโมยมักเข้ามาทางประตู เพราะถ้าถูกจับได้ ก็ยังพูดแก้ตัวได้หลายอย่าง แล้วยังออกไปทางประตูด้วย แต่อย่างที่ทราบประตูบ้านฮิดากะล็อกอยู่”

“คนร้ายคงไม่อุตสาห์ล็อกประตูแล้วค่อยไป...อย่างนั้นรึ”

“กุญแจบ้านฮิดากะมีสามดอก คุณริเอะเก็บไว้สองดอก ที่เหลืออีกดอกหนึ่งอยู่ในกระเป๋ากางเกงคุณฮิดากะ”

“แต่ใช่ว่าจะไม่มีโจรเข้าออกทางหน้าต่างนี่นา”

“อาจจะมึครับ แต่นั่นต้องเป็นการขโมยที่มีการวางแผนมาเป็นอย่างดี มีการดูลาดเลาล่วงหน้า ตรวจสอบว่าตอนไหนที่คนในบ้านไม่อยู่ ไม่มีใครเห็นได้จากถนนแล้วจึงลงมือ”

“ไม่คิดว่าจะเป็นแบบนี้รึ”

“ก็” นายตำรวจคางะยิ้มเห็นฟันขาว “ถ้าดูลาดเลามาก่อน ก็น่าจะรู้แล้วว่าในบ้านนั้นไม่เหลืออะไรแล้วไม่ใช่หรือครับ”

“เออ” ข้าพเจ้าร้อง “จริงด้วย” แล้วมองนายตำรวจทั้งสอง นายตำรวจมาคิมูระก็ยิ้มน้อยๆ

“ตัวผม” นายตำรวจคางะหยุดพูดไปดื้อๆ คล้ายลังเลใจ แล้วพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังต่อว่า “คิดว่าเป็นการกระทำของคนคุ้นเคย”

“น่าเป็นห่วงนะเนี่ย”

“ขอให้รู้กันเฉพาะตรงนี้นะครับ” เขาเอานิ้วชี้แตะริมฝีปาก

“ได้อยู่แล้ว” ข้าพเจ้าพยักหน้า

แล้วเขาก็ส่งสายตาให้นายตำรวจมาคิมูระ นายตำรวจหนุ่มหีบปิดแล้วลุกขึ้น

“เอ๊ย ไม่สิ ฉันจ่ายเอง”

“ไม่ได้ครับ” นายตำรวจคางะยกมือห้าม “พวกเราเป็นคนชวณะครับ”

“แต่เอาบิลไปเบิกไม่ได้ไม่ใช่หรอ?”

“ไม่ได้ครับ เพราะเป็นแค่อาหารเย็น”

“ขอโทษนะ”

“ไม่ต้องเป็นห่วงครับ”

“แต่” ข้าพเจ้ามองไปทางแคชเชียร์ นายตำรวจมาคิมูระชำระเงินอยู่ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเขามีท่าทางแปลกๆ คุยกับสาวแคชเชียร์ หล่อมนมองมาทางนี้แล้วตอบอะไรบางอย่าง

“ขอโทษนะครับ” นายตำรวจคางะพูด หันหน้ามาทางข้าพเจ้า “ไม่ได้มองไปทางแคชเชียร์ สีหน้ายังเหมือนเดิม “ต้องขอยืนยันพยานที่อยู่หน่อยครับ”

“ของฉันหรอ?”

“ครับ” เขาพยักหน้าเล็กน้อย “ได้ตรวจสอบกับคุณโอชิมะจากสำนักพิมพ์โดจิแล้วด้วย แต่ต้องเก็บหลักฐานสนับสนุนทั้งหมดเท่าที่จะทำได้ นี่เป็นวิธีการของตำรวจครับ ต้องขออภัยด้วย”

“ถึงได้มาร้านนี้”

“ถ้าไม่มาเวลาเดียวกัน บริการจะเป็นคนละคน”

“อย่างนี้เอง” ข้าพเจ้าทิ้งสมุดฯ

เมื่อนายตำรวจมาคิมูระกลับมา นายตำรวจคางะจึงถาม “ยอด

ตรงกันมั้ย”

“ครับ ตรงครับ”

“ดี” ว่าแล้วคางะก็ขยิบตาให้ข้าพเจ้า

นายตำรวจคางะแสดงความสนใจอย่างมากเมื่อข้าพเจ้าบอกว่า กำลังจดบันทึกคดีครั้งนี้ หลังเดินออกจากร้านอาหารไปได้ไม่นาน ถ้าไม่พูดเรื่องนี้ พวกเราคงแยกกันตรงหน้าคอนโดฯ ข้าพเจ้าไปแล้ว

“ประสบการณ์แบบนี้คิดว่าคงไม่มีอีกแล้วในชาตินี้ เลยอยากจดบันทึกเอาไว้ คิดเสียว่าเป็นสัญชาติญาณของนักเขียนก็แล้วกัน”

คางะเงยบเหมือนคิดเล็กน้อยแล้วพูดว่า

“จะขอดูหน่อยได้ไหมครับ”

“ให้เขดูนะหรือ แหม ไม่ได้ตั้งใจจะเขียนให้ใครอ่านเสียด้วย”

“ขอร้องเถอะครับ” เขาก็มืดริษะ นายตำรวจมาคิมูระก็ก้มด้วย

“อย่ามาทำแบบนี้ข้างถนน มันน่าอาย อีกอย่างสิ่งที่เขียนก็เป็นเรื่อง ที่บอกพวกเธอไปแล้วทั้งนั้น”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ”

“เอายังไงดี” ข้าพเจ้าเกาศีรษะ ถอนหายใจ “ขึ้นมาที่ห้องมั้ยะ ฉันทิมพ์ไว้ในเครื่องเวิร์ดโปรเซสเซอร์¹ ต้องรอมันพิมพ์ออกมาก่อนนะ”

“ยินดีครับ” นายตำรวจคางะพูด

นายตำรวจทั้งสองตามมาถึงห้อง พอข้าพเจ้าเริ่มสั่งพิมพ์ นายตำรวจคางะมาดูอยู่ข้างๆ

“นี่เป็นเครื่องเวิร์ดโปรเซสเซอร์หรือครับ”

“ใช่”

“เครื่องที่ห้องคุณฮิดากะเป็นคอมฯ ใช่ไหมครับ”

¹ เครื่องพิมพ์ดีดไฟฟ้าภาษาญี่ปุ่นมีฟังก์ชันเก็บข้อมูลไว้ในเครื่องได้ - ผู้แปล

“เราชอบของแปลกใหม่” ข้าพเจ้าว่า “ทั้งเรื่องการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ เหมือนจะมีเรื่องที่เขาอยากทำเยอะเลย”

“ครูโนโนกุชิไม่ใช่คอมพิวเตอร์ หรือครับ”

“ผมแค่นี้ก็พอแล้ว”

“ต้นฉบับให้คนของสำนักพิมพ์มารับเป็นประจำหรือครับ”

“เปล่า ส่วนใหญ่จะใช้แฟกซ์ นั่นไงอยู่ตรงนั้น” ข้าพเจ้าชี้เครื่องโทรสารที่มุมห้องแล้วพูด มีโทรศัพท์คู่สายเดียวต่อกับเครื่องโทรศัพท์ไร้สาย

“แต่เมื่อวานให้มารับนี่ครับ” นายตำรวจคงจะเงยหน้าแล้วพูด เหมือนแววตาเขาแฝงเลศนัย

คนร้ายเป็นคนคุ้นเคย ข้าพเจ้านึกถึงคำพูดของเขาเมื่อครู่

“เพราะมีธุระอยากพบหรือกันโดยตรง เมื่อวานเลยให้มาเป็นกรณีพิเศษ”

พอพิมพ์เสร็จ ข้าพเจ้ายื่นให้เขาและพูดว่า

“ความจริงมีเรื่องที่เปิดไว้นิดหน่อย”

“หรือครับ” นายตำรวจคงจะเหมือนไม่ค่อยตกใจนัก

“อ่านแล้วก็คงรู้ แต่เพราะคิดว่ามันไม่เกี่ยวกับคดี แล้วก็ไม่ต้องพูดให้คนอื่นต้องโดนสงสัย”

หมายถึงเรื่องที่ฮิดากะฆ่าแมว

“รับทราบครับ คิดว่าเรื่องแบบนี้มันธรรมดา”

นายตำรวจคงจะกับนายตำรวจมาคิมูระรับบันทึกที่พิมพ์เสร็จก็กล่าวคำขอบคุณหลายครั้งก่อนลากลับไป

เอาละ

พอพวกคงจะกลับไป ข้าพเจ้าก็เริ่มเขียนบันทึกของวันนี้ทันที เป็นเรื่องต่อจากบทที่มอบให้เขาไปนั่นเอง ซึ่งเขาอาจอยากอ่านอีก แต่คิดว่า จะพยายามเขียนต่อโดยไม่ใส่ใจกับเรื่องนี้สัก ไม่งั้นก็ไม่มี ความหมาย

6

หลังเกิดเหตุสองวัน งานศพของฮิดากะ คุณนิโกะจัดขึ้นที่วัดห่างจากบ้านเขาไม่กี่กิโลเมตร คนในวงการสิ่งพิมพ์มากันมากมาย มีคนรอบจุดกำยานเคารพศพกันเป็นแถวยาว

สื่อจากสถานีโทรทัศน์ก็มาด้วย ทั้งสต๊าฟและผู้รายงานข่าวต่างวางหน้าขริม แต่ดูแล้วรู้เลยว่าสอดส่ายสายตาไปทั่วเพื่อหวังถ่ายฉากเร้าอารมณ์ ถ้ามีผู้เข้าร่วมงานศพคนไหนหลังน้ำตาให้เห็นแม้เพียงนิดเดียวเป็นต้องหันกลิ้งไปถ่ายทันที

จุดกำยานเคารพศพเรียบร้อย ข้าพเจ้ายืนอยู่ข้างเต็นท์รับแขกมองผู้เข้าร่วมงานมาอย่างต่อเนื่อง ในจำนวนนั้นมีดาราให้เห็นด้วย นึกได้ว่าพวกเขาคงร่วมแสดงในผลงานฮิดากะซึ่งถูกสร้างเป็นภาพยนตร์

หลังคารวะผู้ตาย พระสวดเสร็จ ก็เป็นเวลาเจ้าภาพกล่าว คุณริเอะสวมชุดสูทสีดำกำลูกประคำ กล่าวคำขอบคุณผู้มาร่วมงาน และคำรำลึกถึงสามีผู้ยังผูกพันอย่างเรียบง่าย ได้ยินเสียงสะอื้นให้ตั้งระงมไปทั่วสถานที่อันวังเวง

ในคำกล่าวของคุณริเอะ ไม่มีคำว่าคนร้ายหรือคำว่าเกลียดแค้นเลย ยิ่งชวนให้คิดว่านั่นเป็นการแสดงถึงความโกรธและความเศร้าโศกของเธอ

เมื่อโลงถูกเคลื่อนย้าย ผู้ร่วมงานเริ่มทยอยกันกลับ ข้าพเจ้าพบกับบุคคลที่คาดไม่ถึง หล่อนเดินเพียงลำพัง

ข้าพเจ้าส่งเสียงทักเมื่อเธอก้าวออกจากวัด “คุณฟูจิโอะ”

ฟูจิโอะ มียาโกะหยุดเดิน หันกลับมา ผมยาวสยายตามจังหวะการหัน

“คุณคือ...”

“เมื่อวานขึ้น เราพบกันที่ห้องของฮิดากะไง”

“คะ จำได้”

“ผมเป็นเพื่อนของฮิดากะชื่อโนโนกุชิครับ แล้วก็เพื่อนร่วมชั้นของพี่ชายคุณด้วย”

“เหมือนจะอย่างนั้นนะคะ วันนั้นคุณฮิดากะก็บอก”

“มีเรื่องอยากคุยด้วยหน่อย มีเวลาไหมครับ”

เธอมองนาฬิกาข้อมือ จากนั้นทอดตาไปไกล

“ให้คนรออยู่นะคะ”

ข้าพเจ้ามองตามสายตาของหล่อน รถมินิแวนสีเขี้ยวอ่อนจอดอยู่ข้างถนน เห็นชายหนุ่มผู้ขับรถมองมาทางนี้

“สามีหรือครับ”

“เปล่า ไม่ใช่อย่างนั้นคะ”

ข้าพเจ้าตีความเองว่าคงเป็นคนรัก

“ฉันคุยตรงนี้ก็ได้อีก มีเรื่องอยากถามหลายเรื่อง”

“อะไรหรือคะ”

“วันนั้นคุยอะไรกันกับฮิดากะหรือครับ”

“อะไรนะหรือ ก็เหมือนที่แล้วมาคือทางเราเรียกร้องให้เก็บคืนหนังสือทั้งหมด ยอมรับผิดต่อหน้าสาธารณชน และเขียนเนื้อหาใหม่ให้ไม่พาดพิงถึงพีดีฉัน ได้ยินว่าเขาจะไปแคนาดา จึงอยากมาดูว่าเขาจะแสดงความจริงใจอย่างไรต่อไป”

“แล้วฮิดากะว่ายังไง”

“เขาบอกว่าพร้อมจะดำเนินการด้วยความจริงใจเหมือนเดิม แต่ไม่คิดจะเปลี่ยนความเชื่อที่เขามี”

“หมายความว่าไม่ยอมทำตามข้อเรียกร้อง”

“เขามีความคิดว่า การใช้เรื่องส่วนตัวของต้นแบบบ้าง เพื่อความสูงส่งของศิลปะ ไม่ใช่ต้องการจะเปิดโปง ย่อมเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้”

“แต่คุณรับไม่ได้”

“แน่นอนค่ะ” หล่อนเขิดมูมปาก แต่ยังไม่ถึงขั้นเรียกว่ายิ้ม

“จันวันนั้นก็ตกลงกันไม่ได้สิครับ”

“เขาสัญญาว่าไปแคนาดาแล้วเข้าที่เข้าทางเมื่อไหร่ จะติดต่อมาแน่
ยังเจรจากันต่อได้ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ดูเหมือนเขากำลังยุ่งๆ เพราะใกล้
จะเดินทาง แล้วคิดว่าถึงจะตีออกไปก็คงไม่ช่วยอะไร ก็เลยตกลงตามนั้นไป
ก่อนค่ะ”

ฮิดากะเองก็คงพูดอะไรไม่ได้มากกว่านั้น

“แล้วก็ตรงกลับบ้านเลยหรือครับ”

“ดิฉันหรือ ไซค์ะ”

“ไม่ได้แะที่ไหนเลยหรือครับ”

“ค่ะ” ฟุจิโอะ มียาโกะพยักหน้าก่อนจะเบิกตาจ้องข้าพเจ้า “กำลัง
ถามหาพยานที่อยู่หรือคะ”

“เปล่า ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย” ข้าพเจ้าก้มหน้า ฎูได้จมูก ถ้าไม่ได้
ถามหาพยานที่อยู่แล้วยังจะเป็นอะไรอื่นได้อีกเล่า ตัวเองยังนึกขำ

หล่อนถอนหายใจ “เมื่อวานตำรวจมาหา ถามคำถามเดียวกับคุณ
เมื่อกี้ ไมสิ ถามไถ่ๆ กว่านี้ อย่างเช่นเกลียดแค้นคุณฮิดากะไหมอะไร
อย่างนี้”

“อือฮิ” ข้าพเจ้ามองหน้าหล่อนกลับ “แล้วคุณตอบว่าไงครับ”

“ตอบว่าไม่ได้เกลียดแค้น เพียงอยากให้เขาเคารพคนตายหน่อย”

“นิยายเรื่อง ‘แดนห่ามล่า’ นั้น” ข้าพเจ้าว่า “คุณไม่ชอบมันขนาด
นั้นเลยหรือครับ มันเป็นการลวงละเมิดพีชของคุณอย่างนั้นหรือครับ”

“ทุกคนต่างก็มีความลับ และมีสิทธิ์เลือกที่จะไม่เปิดเผย ถึงจะตาย
ไปแล้วก็ตาม”

“แล้วเกิดมีคนที่คิดว่าความลับนั้นมันเป็นความประทับใจละ การ
อยากจะถ่ายถอดความประทับใจนั้นเป็นสิ่งผิดหรือครับ”

“ประทับใจหรือ” หล่อนจ้องหน้าข้าพเจ้าเขม็ง จากนั้นส่ายหน้าข้าๆ
“เรื่องนักเรียน ม.ต้น ช่มชืดเด็กผู้หญิงนะหรือคะเป็นเรื่องประทับใจ”

“อาจต้องบรรยายเป็นฉากหลังของความประทับใจก็ได้”

หล่อนถอนหายใจอีกครั้ง จงใจทำให้ข้าพเจ้าอย่างชัดเจน

“คุณโนโนกุซึกิเขียนนิยายเหมือนกันสินะคะ”

“ครับ เป็นเรื่องสำหรับเด็ก”

“ที่คุณปกป้องคุณฮิดากะขนาดนั้น เพราะคุณก็เป็นนักเขียนด้วย
ใช่ไหมคะ”

ข้าพเจ้าคิดชั่วครู่ก่อนพูดว่า “อาจเป็นอย่างนั้นก็ได้อีก”

“เป็นงานน่ารังเกียจจัง” หล่อนมองนาฬิกาข้อมือ “ต้องไปแล้วคะ
แค่นี้คะ” แล้วหันตัวกลับเดินไปทางที่รถรออยู่

กลับถึงคอนโดฯ มีกระดาษโน้ตแผ่นหนึ่งอยู่ในกล่องรับไปรษณีย์
‘ผมอยู่ที่ร้านอาหารแบบครอบครัวร้านเดิม กรุณาโทรกลับมาด้วย
คางะ’

มีหมายเลขโทรศัพท์ที่น่าจะเป็นของร้านอาหารเขียนแนบมาด้วย
ข้าพเจ้าเปลี่ยนชุดในห้องเสร็จก็ตรงไปร้านอาหารโดยไม่โทรศัพท์
เขานั่งอ่านหนังสืออยู่ที่โต๊ะริมหน้าต่าง แต่เนื่องจากห่อปกด้วยกระดาษ
ร้านหนังสือ จึงมองไม่เห็นปกหนังสือ

พอเห็นข้าพเจ้า นายตำรวจคางะรีบลุกขึ้น ข้าพเจ้ายกมือห้ามไว้

“ไม่เป็นไร นั่งเถอะ”

“ต้องขอโทษด้วยครับ ที่รบกวนเวลาพักผ่อน”

เขาพูดกลางค้อมศีรษะ เหมือนเขารู้ว่าวันนี้มีงานศพฮิดากะ

ข้าพเจ้าสั่งนมร้อนกับบิรกรก่อนนั่งลง

“รู้ว่าเธอต้องการอะไร ใส่น้ำโซ่มัย” ข้าพเจ้าหยิบกระดาษที่พับไว้
จากกระเป๋าเสื้อนอกวางตรงหน้าเขา เป็นส่วนที่เขียนเมื่อวาน พิมพ์ก่อน

จะออกจากบ้านมา

“ขอขอบคุณครับ ช่วยได้มากเลย” เขายื่นมือทำท่าจะกางออก

“ขออ้อล่ะ อย่าอ่านที่นี่ได้มั๊ย ถ้าอ่านของเมื่อวานแล้ว ก็น่าจะรู้ว่าฉันเขียนเรื่องของเธอด้วย มันเลยรู้สึกเขินๆ นะ”

ข้าพเจ้าพูด เขาก็ยิ้มให้

“ก็จริงนะครับ ฉันผมเก็บไว้ก่อนก็ได้” เขาพับกระดาษอีกครั้งแล้วใส่เข้ากระเป๋าในด้านในเสื้อนอก

“แล้ว” ตื่นน้ำแล้วจึงถามว่า “บันทึกของฉันนี้เป็นประโยชน์บ้างไหม”

“เป็นสิครับ” คางะตอบทันที “อย่างบรรยากาศของเหตุการณ์ซึ่งแค่ฟังอย่างเดียวไม่อาจรู้ได้ พอเป็นตัวหนังสือแล้วเข้าใจได้ง่ายขึ้นมากครับ ถ้าคดีอื่นมีพยานหรือผู้เห็นเหตุการณ์เขียนแบบนี้ด้วย ก็จะดีมากเลย”

“ถ้าฉันก็ดี”

บริกรยกนมร้อนมา ข้าพเจ้าใช้ช้อนตักหน้านมออก

“คิดยังไงกับเรื่องแมว” ข้าพเจ้าถาม

“ตกใจสิครับ” เขาตอบ “เคยได้ยินเรื่องแมวสร้างความเดือดร้อนอยู่บ่อยๆ แต่ไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าจะมีใครทำถึงขนาดนั้นครับ”

“อยากไปตรวจสอบคุณนายเจ้าของแมวรีเปล่า”

“รายงานหัวหน้าไปแล้ว เขาให้คนอื่นไปทำครับ”

“หรือ” ข้าพเจ้าตีมนม รู้สึกไม่สบายใจเหมือนคนขี้ฟ้องยังไงไม่รู้ “ส่วนเรื่องอื่นๆ ก็คิดว่าเหมือนกับเรื่องที่บอกเธอไปแล้วทั้งนั้น”

“ก็จริงครับ” เขายักหน้า “แต่ในรายละเอียดมีส่วนที่เป็นประโยชน์มากเลยครับ”

“มีด้วยหรือ”

“อย่างเช่นตอนที่ครุคุยกับคุณฮิดากะที่ห้อง ตอนนั้นคุณฮิดากะสูบบุหรี่หนึ่งมวน เรื่องนี้ถ้าไม่อ่านบันทึกของครุก็ไมู้หรรอครับ”

“แหม มวนเดียวจริงรีเปล่าก็ไม่รู้เหมือนกัน อาจะสองมวนก็ได้
จำได้แต่ว่าเขาสูบบุหรี่ก็เลยเขียนออกมาแบบนั้นเท่านั้นเอง”

“มวนเดียวครับ” เขาพูดเด็ดขาด “ไม่ผิดแน่”

“หรือ”

เรื่องนี้เกี่ยวกับคดีอย่างไรข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ แต่นายตำรวจอาจมี
มุมมองพิเศษในแบบของเขาก็ได้

ข้าพเจ้าเล่าให้นายตำรวจคางะฟังเรื่องคุยกับฟูจิโอะ มียาโกะหลัง
งานศพ เหมือนเขาจะสนใจ

“สุดท้ายก็ไม่ได้คำตอบว่าหล่อนมีพยานที่อยู่รีเปล่า”

“มีคนไปตรวจสอบแล้ว เหมือนจะมีพยานนะครับ”

“อย่างนั้นหรือ งั้นก็ไม่ต้องไปสงสัยหล่อนแล้วสิ”

“ครูสงสัยหล่อนหรือครับ”

“ก็ไม่ถึงขนาดสงสัย เพียงแต่คนที่มีความตั้งใจ ก็คิดว่ามีแต่หล่อน
นี่แหละ”

“แรงจูงใจที่ว่าพี่ถูกลวงละเมิดสิทธิส่วนตัวใช่ใหมครับ แต่ถึงจะฆ่า
คุณฮิดากะก็แก้ไขปัญหามิได้นี่ครับ”

“แต่อาจเป็นเพราะไม่เห็นความจริงใจของอีกฝ่าย จึงเกิดบันดาล
โทสะ”

“แต่ตอนหล่อนออกจากบ้านคุณฮิดากะ เขายังมีชีวิตอยู่นี้ครับ”

“ก็กลับไปก่อนแล้วย้อนกลับมาใหม่ก็ได้”

“เพราะตั้งใจจะฆ่าหรือครับ”

“ใช่” ข้าพเจ้าพยักหน้า “เพราะตั้งใจจะฆ่า”

“แต่คุณริเอะยังอยู่ที่บ้านนะครับ”

“ก็รอให้เธอออกไปก่อน แล้วค่อยแอบเข้าไป”

“แสดงว่าคุณฟูจิโอะ มียาโกะรู้ว่าคุณริเอะจะออกไปหรือครับ”

“อาจเดาได้จากคำพูดที่คุยกัน”

นายตำรวจคงจะประสานนิ้ววางบนโต๊ะแล้วใช้นิ้วหัวแม่มือแตะกัน อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูดว่า “บุกรุกเข้ามาทางประตูหรือครับ”

“เปล่า น่าจะจากทางหน้าต่าง ก็ประตูล็อกอยู่”

“ผู้หญิงในชุดสูทบุกรุกเข้าทางหน้าต่างหรือครับ” เขายิ้ม “ข้าคุณ ฮิดากะยังเหม่อมองอยู่ด้วย”

“ก็รอให้ฮิดากะเข้าห้องน้ำแล้วถึงแอบเข้าไป จากนั้นแอบอยู่หลัง ประตูรอเขากลับมา”

“ถือที่ทับกระดาษด้วยหรือครับ” นายตำรวจคงจะทูกำปั้นขวา

“ก็คงอย่างนั้น และเมื่อฮิดากะกลับเข้ามาปุ๊บ” ข้าพเจ้าขยับกำปั้น ขวา “ก็ใช้ที่ทับกระดาษนั้นฟาดลงที่ท้ายทอย”

“อย่างนี้เอง แล้วจากนั้น”

“เออ” ข้าพเจ้านึกถึงสิ่งที่ได้ยินมาจากนายตำรวจคงจะเมื่อวานขึ้น พลังพูดต่อ “แล้วก็รัดคอโดยใช้สายโทรศัพท์...โซ่มั้ยละ แล้วก็หนีไป”

“ทางไหน”

“แน่นอนทางหน้าต่างสิ เพราะถ้าออกทางประตูตอนพวกฉันมา กุญแจต้องไม่ล็อก”

“ก็น่าจะเป็นแบบนี้” เขายื่นมือไปที่ถ้วยกาแฟ แต่พอรู้ว่ากาแฟ หมดแล้ว จึงวางถ้วยลง “แต่ทำไมถึงไม่ออกทางประตูล่ะครับ”

“เรื่องนั้นฉันก็ไม่รู้นะ ตามหลักจิตวิทยา อาจจะไม่อยากให้ใครเห็น กระจก แต่ในเมื่อหล่อนมีพยานที่อยู่ เรื่องทั้งหมดนี้ก็แค่จินตนาการ สិនะ”

“ครับ” เขาพูด “เพราะหล่อนมีพยานที่อยู่ ตัวผมเลยฟังไว้แค่ให้รู้ จินตนาการของคุณครับ”

คำพูดของเขาค่อนข้างผิดคาดเล็กน้อย

“ลืมมันเสียก็ได้นะ”

“แต่เป็นประโยชน์ดีครับ คิดว่าเป็นการสันนิษฐานที่น่าสนใจ

ไหนๆ แล้ว ช่วยคิดอีกเรื่องหนึ่งได้ไหมครับ”

“ก็ไม่ค่อยมั่นใจว่าจะตั้งข้อสันนิษฐานได้เข้าทำรีเปลา เรื่องอะไรี”

“ทำไมคนร้ายถึงได้ปิดไฟในห้องครับ”

“เรื่องนั้น” ข้าพเจ้าคิดสักครู่จึงตอบ “เพื่อให้คนอื่นคิดว่าไม่มีใครอยู่ เมื่อมีใครมาก็คงจะกลับไปเอง เพื่อประวิงเวลาการพบศพ อันที่จริงฉันยังคิดว่าไม่มีใครอยู่ เพราะบ้านมีตสนิท”

“ถ้าอย่างนั้นแปลว่าคนร้ายอยากประวิงเวลาการพบศพหรือครับ”

“นั่นเป็นจิตวิทยาของคนร้ายไม่ใช่หรือะ”

“จ้ะ” เขาพูด “ทำไมถึงได้เปิดคอมฯ ทิ้งไว้ล่ะครับ”

“คอมฯ หรือ”

“ครับ ตอนครูเข้าห้องนั้น หน้าจอยังเรืองแสงเป็นสีเขียว ครูเขียนไว้ในบันทึกครับ”

“จริงสิ คงคิดว่าเปิดคอมฯ ไว้ก็ได้กระมัง”

“เมื่อวานตอนแยกจากครู ได้ลองทดลองง่ายๆ คือดับไฟในห้องแล้วลองเปิดจอคอมฯ ดู ก็เลยรู้ว่าสว่างมากพอควรเลย พอยื่นนอกหน้าต่างยังมองเห็นแสงสว่างทะลุผ้ามาด้วยซ้ำ ถ้าอยากให้เห็นว่าไม่อยู่จริงๆ คิดว่าน่าจะปิดคอมฯ ไปด้วยไม่ใช่หรือครับ”

“จ้ะน่าจะรู้วิธีปิดก็ได้ ถ้าเป็นคนที่ไม่เคยสัมผัสคอมฯ มาก่อนปกติก็ไม่รู้ละ”

“แต่ปิดหน้าจอได้นี่ครับ แค่กดสวิทช์ก็พอ ถ้ายังไม่รู้อีก ก็แค่ถอดปลั๊ก”

“คงจะเผลอลืมกระมัง” ข้าพเจ้าพูด

คงจะมองจอหน้าข้าพเจ้า จากนั้นจึงพยักหน้า

“จริงครับ อาจเผลอลืมก็ได้”

ข้าพเจ้าไม่รู้จะออกความเห็นอะไรมากกว่านั้น ได้แต่นิ่งเงียบ

ขอโทษที่ทำให้เสียเวลา ว่าแล้วเขาก็ลุกขึ้น

“เรื่องวันนี้ก็จะเขียนเป็นบันทึกอีกเล่มครับ”

“ก็ตั้งใจจะเขียนนะ”

“งั้นขออ่านด้วยนะครับ”

“อ้อ ได้สิ”

เขาเดินไปแคชเชียร์ แต่แล้วชะงักฝีเท้า

“ตัวผมไม่เหมาะกับการเป็นครูหรือครับ” เขาถาม คงเพราะในบันทึก

ข้าพเจ้าเขียนทำนองนั้น

“เป็นความคิดเห็นส่วนตัวนะ” ข้าพเจ้าตอบ

เขาหลุบตาลง ถอนหายใจแล้วเดินต่อ

ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะคิดอะไรอยู่

ถ้ารู้อะไรแล้วก็น่าจะบอกกันบ้าง

จากใจสำนักพิมพ์

เจตนาร้าย 悪意 Akui ลำดับ 4 ในซีรีส์ คางะ เคียวอิจิโร่ สร้างความประทับใจแก่ผู้อ่านไปทั่วโลก ด้วยความเข้มข้นของเรื่อง และกลวิธีเล่าเรื่องซึ่งเหนือชั้น ความสนุกชวนติดตาม ดำเนินเรื่องโดยใช้บันทึกความทรงจำของสองคน คือนักสืบกับเพื่อนของผู้ตาย เป็นรูปแบบที่ไม่เคยมีมาก่อน นอกจากแผนการเด็ดใจ การวางอุบายซับซ้อนความพิเศษเหมือนมีนิยายในนิยาย... ช่างน่าทึ่ง

ฮิงาชิโนะ เคโงะ พาผู้อ่านไปรวมตัวกันในห้องสืบสวนเฝ้าติดตามบทสนทนาเหมือนเกมแมวไล่ล่าหนูอย่างใจจดจ่อ ซึ่งคลาสสิกและมีเสน่ห์ยิ่งนัก แม้ว่าผู้ต้องสงสัยมีเจตนาบิดเบือนอย่างสมบูรณ์แบบ แต่นักสืบคางะเมื่อฉายดวงไฟไปที่ใครก็จะไม่รามือ ดุเดือดที่สุดในซีรีส์นี้ จนถึงประโยคสุดท้าย “ผมจะรอคุณที่ศาล”

สำนักพิมพ์ไคฟูกุ เชิญชวนนักอ่านท่อง “เจตนาร้าย” ของเพื่อนผู้มีความริษยาพยาบาท การแข่งขันในวัยเด็ก ชีวิตที่บาดเจ็บของคนทั้งคู่ และบาดลึกเข้าไปในแผนการฆาตกรรมที่แยบยลและลึกลับ

สำนักพิมพ์ไคฟูกุ

จากใจนักแปล

เมื่อนักเขียนชายดีถูกฆาตกรรมในห้องทำงาน ฆาตกรไม่ยอมเปิดปาก เรื่อง “แรงจูงใจ” อย่างเด็ดขาด แล้วแรงจูงใจนั้นคืออะไรกันแน่ คนเราทำไมถึงได้คิดฆ่าคนได้ นิยายเรื่องนี้เขียนเบื้องหลังการฆาตกรรมที่แสดงความรู้สึกของคนในปัจจุบันได้อย่างถึงแก่น เพราะอย่างนั้นคนเราถึงได้ฆ่ากันหรือ อ่านแล้วชวนให้คิดมาก

แต่ที่สำคัญ วิธีการเล่าเรื่องแปลกแหวกแนวมาก เป็นการเล่าเรื่องโดยใช้บันทึกของเพื่อนผู้ตาย และนักสืบคางะสลับกันจนจบ เป็นการเล่าเรื่องแบบทดลองอีกแบบหนึ่งของอิงาชิโนะ เคโจะ และเป็นคดีที่ 4 ในซีรีส์ คางะ เคียวอิจิโร่

อิงาชิโนะ เคโจะ เคยบอกไว้ว่า นักสืบคางะ “เป็นตัวละครที่มีบุคลิกของตัวเองที่ชัดเจน” และ “เป็นตัวละครที่เป็นที่พึ่งของผมได้เวลาต้องการจะเขียนเรื่องแบบทดลองที่ยังไม่เคยทำมาก่อนมักใช้ตัวละครตัวนี้” แสดงว่าซีรีส์นักสืบคางะนี้รับประกันได้ในเรื่องของการแปลกใหม่แน่นอน ไม่เชื่อลองอ่านดูได้เลยครับ

บัณฑิต ประดิษฐฐานุวงศ์

แนะนำนักเขียน

ฮิงาชิโนะ เคโงะ

เกิดเมื่อ พ.ศ. 2501 ที่จังหวัดโอซากะ หลังจบการศึกษาจาก Osaka Prefecture University คณะวิศวกรรมไฟฟ้า ก็เข้าทำงานในบริษัทผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ในตำแหน่งวิศวกร เขาทำงานพร้อมกับเขียนนิยายเพื่อส่งเข้าประกวดไปด้วย ในปี 2528 ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลเอโดงาวะ รัมโปะ ครั้งที่ 31 จากผลงานชื่อ *Houkago (After School)* ด้วยวัย 27 ปี หลังจากนั้นลาออกจากงาน และผันตัวเป็นนักเขียนนิยายเต็มตัว

ผลงานของฮิงาชิโนะ เคโงะ มีหลายรูปแบบ ทั้งนิยายสืบสวน แนวไซปริศนา นิยายลึกลับ และเชิงสังคม เนื่องจากขณะที่เปลี่ยนไปเขียนงานอีกประเภท ก็มักได้แง่คิดและมุมมองใหม่ๆ จากงานเขียนประเภทเดิมแล่นเข้ามา

นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการเป็นโปรดิวเซอร์ให้กับงานที่เขียน โดยมองผลงานตัวเองในฐานะผู้อ่าน ทำให้ผลงานของเขาประสบความสำเร็จมากมาย เช่น *Himitsu (ความลับ)* คำวิจารณ์ชนะเลิศในสาขาเรื่องยาว จากสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งญี่ปุ่น ครั้งที่ 52 ในปี 2542 และ *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)* คำวิจารณ์นาโอะกิ และรางวัลสองคะคุมิสเตอร์ในปี 2549 ทั้งยังติดอันดับ 13 ในการจัดอันดับ 100 นิยายสืบสวนยอดเยี่ยมตลอดกาลของญี่ปุ่น ในปี 2555

ดำรงตำแหน่งประธานสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งประเทศไทยญี่ปุ่น ปี 2552-2556 และเป็นคณะกรรมการคัดสรรรางวัลนาโอะกิ ตั้งแต่ปี 2557

ผลงานของฮิงาชิโนะ เคโงะ ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และละครทีวีหลายเรื่อง เช่น *Game no Na wa Yuukai (เกมรักพาตัว)*, *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)*, *Tantei Galileo (กาลิเลโอไซคดี)* ฯลฯ

ผลงานที่ได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาไทยมีมากมาย เช่น *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)*, *Seijo no Kyuusai (พิชรักสัง)*, *Tantei Galileo (กาลิเลโอไซคดี)* และยังคงมีออกมาอย่างต่อเนื่อง

แนะนำนักแปล

บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์

นักแปลและล่ามดีเด่น รางวัลสุรินทราชา พ.ศ. 2562

ในวัยเด็ก อ่านการ์ตูนและดูรายการโทรทัศน์ของญี่ปุ่น จนได้มีโอกาสเรียนเอกภาษาญี่ปุ่นที่วิทยาลัยปิตุภูมิฯ สมัยที่ยังเป็นระดับ ปวช. แล้วโชคดีได้ทุนรัฐบาลญี่ปุ่นไปเรียนคณะบริหารธุรกิจ ที่มหาวิทยาลัยโกเบ ทั้งในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท จบแล้วทำงานที่บริษัท โตโยต้า มอเตอร์ คอร์ปอเรชั่น ประเทศญี่ปุ่น อยู่หลายปี รวมเวลาที่อยู่ในญี่ปุ่น 12 ปี เมื่อกลับมาประเทศไทยไม่ค่อยได้ใช้วิชาการธุรกิจ แต่ใช้ภาษาญี่ปุ่นหากินมาตลอด ไม่ว่าจะเป็นงานในสถานทูตญี่ปุ่น บรรณารักษ์การ์ตูนญี่ปุ่น ผู้ประสานงานการถ่ายทำสารคดีของสถานีโทรทัศน์ญี่ปุ่น หรือดีเจรายการเพลงและสาระจัดเป็นภาษาญี่ปุ่นชื่อ “Ohayo Bangkok” นอกจากนั้นยังเคยเป็นบรรณารักษ์วารสาร “Anone” เพื่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นฉบับแรกฉบับเดียวในประเทศไทย ของสมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่นในพระบรมราชูปถัมภ์ เป็นเวลา 19 ปีเต็ม ก่อนจะปิดตัวไป ปัจจุบันเป็นล่ามอิสระ และยังรับงานแปล ทั้งงานด้านเทคนิคการบริหารและนวนิยายญี่ปุ่น

ผลงานแปล

เรื่องทั่วไป

“ถามเป็น ชีวิตเปลี่ยน” เขียนโดย เคียวอิจิโร อาวาชิ

“โคอิซึ่ม” เขียนโดย อดีตนายกรัฐมนตรีนวนิชิโร่ โคอิซึมิ

นวนิยาย

“เร็นทัล ซิลเดรน ลูกไม่ใช่ลูก” เขียนโดย ยามาเดะ ยูซุเกะ

“เกมซ่อนหาล่าเอาตาย” เขียนโดย ยามาเดะ ยูซุเกะ

“เสียงกระซิบสังหาร” เขียนโดย มียาเบะ มิชูกิ

“ฆาตกรรมระดับ 7” เขียนโดย มียาเบะ มิชูกิ

“ปริศนาฆาตกรรมหั่นศพ” เขียนโดย มียาเบะ มิชูกิ

“ความลับใต้ทะเลสาบ” เขียนโดย อิงาชิโนะ เคโงะ

“รักในโลกพิศวง” เขียนโดย อิงาชิโนะ เคโงะ

ฯลฯ

เจตนาร้าย

悪意

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน

บัณฑิต ประดิษฐฐานวงษ์ แปล

Akui

© 1996 Keigo Higashino. All rights reserved.

First published in Japan in 1996 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2563

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไต้ฟูกู บริษัท บুদ্ধ ไม้ จำกัด

ISBN 978-616-14-0315-7

อิงาชิโนะ, เคโงะ.

เจตนาร้าย.- กรุงเทพฯ : บুদ্ধ ไม้, 2563.

248 หน้า.- (ซีรีส์ คางะ เคียวอิจิโร่).

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. บัณฑิต ประดิษฐฐานวงษ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0315-7

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัดตรา วรสูมาวงษ์ นิเวบระระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

دنุรัตน์ พงษ์บุรพา

รุจี บุญยมาลิก

มนัส เหมาะะสม

Vinussa

ณรงค์ พึ่งบุญพา

อัคคณัฐ ชุมนุ่ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

สายส่งสุภาพใจ บริษัท บুদ্ধ ไม้ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง

กทม. 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

เจตนาร้าย เจตนาใคร...

คำคนแม้จะตั้งใจแยกแยะ
แต่หลายครั้งก็หลงเชื่อเอาง่ายๆ
คำให้การของแต่ละคนก็พูดไปคนละอย่าง
นักสืบคงจะแยกแยะความจริงกับความเท็จได้หรือไม่

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน
อ่านไม่จบอย่าเพิ่งคิดวิจารณ์การกระทำของตัวละคร
ไม่งั้นจะสะอึกได้ในภายหลัง

ฉบับภาษาไทยตีพิมพ์ครั้งแรกในชื่อ เจตนาเลือด
โดยสำนักพิมพ์เบ็นซินบุ๊คส์

มีขายสิบล้าน บาท: เคียวฮิโร คัทสึ 4

ISBN 978-616-14-0315-7

SN 0024



9 786161 403157

www.booktime.co.th

260.-



@DaifukuPUB